

HET BOEK HANDELINGEN

De hoofdstukken 1 tot en met 10

Uit: www.trustingthelord.com

Handelingen hoofdstuk 1.

Het punt waar alles om draait in Handelingen één is “*in dezelve dagen*” waarnaar wordt verwezen in vers 15. “In dezelve dagen” zijn een verwijzing naar een periode van ongeveer zeven dagen nadat Christus is opgevaren naar de hemel en vóór “de dag van het Pinkster feest vervuld werd” zoals dat staat in Hand.2:1.

Het boek Handelingen is het tweede door Lukas geschreven boek, de eerste is het evangelie naar Lukas. Lukas verbind het boek Handelingen met zijn “eerste boek”.

“Hand.1:1: Het eerste boek heb ik gemaakt, o Theofilus, van al hetgeen Jezus begonnen heeft beide te doen en te leren;

“Hand.1:2: Tot op den dag, in welchen Hij opgenomen is, nadat Hij door den Heiligen Geest aan de apostelen, die Hij uitverkoren had, bevelen had gegeven.

“Hand.1:3: Aan welke Hij ook, nadat Hij geleden had, Zichzelven levend vertoond heeft, met vele gewisse kentekenen, veertig dagen lang, zijnde van hen gezien, en sprekende van de dingen, die het Koninkrijk Gods aangaan

Lukas verwijst dus naar een veertig dagen durende periode nadat Christus is verrezen uit de dood, gedurende die tijd vertoonde Hij zichzelf in leven door vele onfeilbare bewijzen. Gedurende die tijd heeft Hij ook geboden gegeven “aan de apostelen, die Hij uitverkoren had”. Eén van deze zou de man zijn met de naam Matthias. Zie in het evangelie naar Lukas:

“Lukas 24:33: En zij, opstaande ter zelfder ure, keerden weder naar Jeruzalem, en vonden de elven samenvergaderd, en die met hen waren;

“Lukas 24:34: Welke zeiden: De Heere is waarlijk opgestaan, en is van Simon gezien.

“Lukas 24:35; En zij vertelden, hetgeen op den weg geschied was, en hoe Hij hun bekend was geworden in het breken des broods.

“Lukas 24:36; En als zij van deze dingen spraken, stond Jezus Zelf in het midden van hen, en zeide tot hen: Vrede zij ulieden!

Let op dat er staat “en vonden de elven samenvergaderd”. Door nu dit te vergelijken met het evangelie naar Johannes leren we iets:

“Joh.20:24: En Thomas, een van de twaalven, gezegd Didymus, was met hen niet, toen Jezus daar kwam.

Breng nu in herinnering dat Judas niet langer in beeld is. Maar toch zegt Lukas dat er ELF waren samenvergaderd. Als Judas er niet was en Thomas er ook niet was, hoe konden er dan elf zijn? Matthias WAS er! Een van de kwalificaties die Petrus later in het hoofdstuk naar voren brengt is dat degene die in de plaats van Judas komt iemand moet zijn die *“met ons omgegaan hebben al den tijd”* (Hand.1:21) beginnende van den doop van Johannes. Matthias voldoet dus aan deze beschrijving en was dus één van de ELVEN in Lukas 24 en Joh.20.

Er waren nu drie dagen en drie nachten waarin de Heer “in het hart van de aarde was”, dat was na zijn kruisiging, hetwelk de dag van het Pascha was. Daarna vertoonde hij zichzelf en gaf gedurende VEERTIG dagen bevelen aan de apostelen die hij daar voor had gekozen. In totaal zijn dat dus 43 dagen. Maar de tijd tussen de Joodse feestdag van het Pascha tot de Pinksterdag is totaal VIJFTIG dagen.

“Leviticus 23:15: Daarna zult gij u tellen van den anderen dag na den sabbat, van den dag, dat gij de garf des beweegoffers zult gebracht hebben; het zullen zeven volkomen sabbatten zijn;

“Leviticus 23:16: Tot den anderen dag, na den zevenden sabbat, zult gij vijftig dagen tellen, dan zult gij een nieuw spijsoffer den HEERE offeren.

“In dezelfde dagen” in Handelingen één, blijven er dus zeven dagen over. Drie dagen plus veertig dagen plus de overblijvende zeven dagen tot de Pinksterdag. Deze periode is dus in beeld in Handelingen één. Maar nu worden ze door de Heer geleid naar Bethanië. Met andere woorden: ze zijn op de Olijfberg.

“Hand.1:4: En als Hij met hen vergaderd was, beval Hij hun, dat zij van Jeruzalem niet scheiden zouden, maar verwachten de belofte des Vaders, die gij, zeide Hij, van Mij gehoord hebt.

Hij leerde hen uitgebreid over de belofte van de Vader, dat is de Trooster, de Heilige Geest in Johannes 14.

“Hand.1:5: Want Johannes doopte wel met water, maar gij zult met den Heiligen Geest gedoopt worden, niet lang na deze dagen.

Merk op dat Johannes de Doper mensen doopte en hij gebruikte iets om het MEE te dopen. Hij doopte MET water. Merk op dat de Heer de apostelen had verteld dat ze gedoopt zouden worden MET de Heilige Geest.

Als nu de mensen gedoopt werden MET water dan was het Johannes die doopte. Op dezelfde wijze was het toen deze mannen, later in Handelingen twee, werden gedoopt MET de Heilige Geest en het de Heer ZELF was die doopte. Dit is zeer belangrijk omdat deze doop anders is. Dat wil zeggen dat het niet dezelfde doop is waarover Paulus schrijft in 1Kor.12:13. De doop is anders en ook degene die doopt. Christus zelf is hier degene die doopt maar in 1Kor.12:13 is de Heilige Geest degene die doopt.

De vraag die vervolgens gesteld gaat worden komt als een direct gevolg van de opleiding, en al het prediken en het onderwijs dat Jezus deed in Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes. In die tijd predikte Hij het evangelie VAN het Koninkrijk.

“Matth.4:23: En Jezus omging geheel Galilea, lerende in hun synagogen en predikende het Evangelie des Koninkrijks, en genezende alle ziekte en alle kwale onder het volk.

De boodschap die in die tijd werd gepredikt was alleen gericht aan Israël:

“Matth.10:5: Deze twaalf heeft Jezus uitgezonden, en hun bevel gegeven, zeggende: Gij zult niet heengaan op den weg der heidenen, en gij zult niet ingaan in enige stad der Samaritanen.

“Matth.10:6: Maar gaat veel meer heen tot de verloren schapen van het huis Israels.

In zijn aardse bediening werd de Heer naar Israël GEZONDEN:

“Matth.15:24: Maar Hij, antwoordende, zeide: Ik ben niet gezonden, dan tot de verloren schapen van het huis Israels.

Zijn bediening op aarde was gericht aan de besnedenen:

“Rom.15:8: En ik zeg, dat Jezus Christus een dienaar geworden is der besnijdenis, vanwege de waarheid Gods, opdat Hij bevestigen zou de beloftenissen der vaderen;

Deze beloften zijn inclusief land, het land Kanaän, het beloofde land, inclusief een Koning, de erfgenaam van de troon van David, de Koning van Israël. Die Koning, de Heere Jezus Christus zal, volgens de profetie, heersen over het volk Israël en over de gehele aarde. In die tijd zal het volk Israël een “koninkrijk van priesters en een heilig volk” zijn. (Vergelijk Exodus 19:5-6 met 1Petrus 2:9).

“Matth.2:1: Toen nu Jezus geboren was te Bethlehem, gelegen in Judea, in de dagen van den koning Herodes, ziet, enige wijzen van het Oosten zijn te Jeruzalem aangekomen.

“Matth.2:2; Zeggende: Waar is de geboren Koning der Joden? want wij hebben gezien Zijn ster in het Oosten, en zijn gekomen om Hem te aanbidden.

Dus na al de prediking en het onderwijs in Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes is het een heel normale vraag in de gedachten van de Apostelen de volgende:

“Hand.1:6: Zij dan, die samengekomen waren, vraagden Hem, zeggende: Heere, zult Gij in dezen tijd aan Israel het Koninkrijk wederoprichten?”

Wat dus in beeld is, in de bediening en boodschap van de 12 Apostelen gedurende het eerste deel van het boek Handelingen, is een voortzetting van de boodschap van Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes, namelijk de boodschap van het Koninkrijk van Israël. Het gaat hier helemaal niet over een lichaam van gelovigen, de gemeente, het lichaam van Christus. Ze hebben dus een heel gewone vraag gesteld, en de Heer antwoordde:

“Hand.1:7: En Hij zeide tot hen: Het komt u niet toe, te weten de tijden of gelegenheden, die de Vader in Zijn eigen macht gesteld heeft;

Merk op dat hij niet zegt: “Nee, ik herstel het Koninkrijk aan Israël niet”. Hij zegt alleen dat het niet aan hen was om de tijd te weten. En dan voegt hij daar aan toe:

“Hand.1:8: Maar gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, Die over u komen zal; en gij zult Mijn getuigen zijn, zo te Jeruzalem, als in geheel Judea en Samaria, en tot aan het uiterste der aarde.

“Hand.1:9: En als Hij dit gezegd had, werd Hij opgenomen, daar zij het zagen, en een wolk nam Hem weg van hun ogen.

Uit hetgeen de Heer heeft gezegd begrepen ze het volgende: Het Koninkrijk ZAL aan Israël hersteld worden. Ze wisten alleen niet wanneer. Vandaar dat Petrus, als woordvoerder van de 12 in Handelingen twee en drie en verder, naar voren treedt en deze boodschap precies eender verkondigde. Hij predikte de “wederoprichting aller dingen” waarvan gesproken is door de profeten van Israël. En zijn prediking in het boek Handelingen is alleen tot Israël. Hij predikt de tweede komst van Christus en een toekomstige dag van verzoening voor het volk Israël. U ziet dat duidelijk in Hand.3:19-21.

“Hand.1:10: En alzo zij hun ogen naar den hemel hielden, terwijl Hij heenvoer, ziet, twee mannen stonden bij hen in witte kleding;

“Hand.1:11: Welke ook zeiden: Gij Galilese mannen, wat staat gij en ziet op naar den hemel? Deze Jezus, Die van u opgenomen is in den hemel, zal alzo komen, gelijkerwijs gij Hem naar den hemel hebt zien heenvaren

Met andere woorden, als de Heer terug komt, zal hij op exact dezelfde wijze terug komen zoals hij ook weg is gegaan en ook op dezelfde plaats, de Olijfberg.

“Zach.14:4: En Zijn voeten zullen te dien dage staan op den Olijfberg, die voor Jeruzalem ligt, tegen het oosten; en de Olijfberg zal in tweeën gespleten worden naar het oosten, en naar het westen, zodat er een zeer grote vallei zal zijn; en de ene helft des bergs zal wijken naar het noorden, en de helft deszelven naar het zuiden.

Dus in plaats van hier het begin van iets nieuws te zien, is het gericht op de vervulling van Oud Testamentische profetie aangaande Israël.

“Hand.1:12: Toen keerden zij wederom naar Jeruzalem, van den berg, die genaamd wordt de Olijf berg, welke is nabij Jeruzalem, liggende van daar een sabbatsreize.

“Hand.1:13: En als zij ingekomen waren, gingen zij op in de opperzaal, waar zij bleven, namelijk Petrus en Jakobus, en Johannes en Andreas, Filippus en Thomas, Bartholomeus en Mattheus, Jakobus, de zoon van Alfeus, en Simon Zelotes, en Judas, de broeder van Jakobus.

“Hand.1:14: Deze allen waren eendrachtelijk volhardende in het bidden en smeken, met de vrouwen, en Maria, de moeder van Jezus, en met Zijn broederen.

Hen was gezegd dat ze te Jeruzalem moesten blijven. Ze moesten wachten op de belofte van de Vader. Er gingen een aantal dagen voorbij. Zeven dagen vanaf de tijd dat de Heer opvoer ten hemel tot “de dag van het Pinksterfeest vervuld werd”.

“Hand.1:15: En in dezelve dagen stond Petrus op in het midden der discipelen, en sprak (er was nu een schare bijeen van omtrent honderd en twintig personen):

Er moest iets belangrijks gebeuren in “dezelve dagen”. Israël heeft 12 stammen, Israël had twaalf Apostelen. Zij zullen op 12 tronen zitten: “oordelende de twaalf geslachten Israels” Dat heeft de Heer in Matth.19:28 gezegd. Hij heeft gezegd dat dat zou gebeuren “in de wedergeboorte”, met andere woorden, in de opstanding van Openbaring 20:4.

“Hand.1:16: Mannen broeders, deze Schrift moest vervuld worden, welke de Heilige Geest door den mond Davids voorzegd heeft van Judas, die de leidsman geweest is dergenen, die Jezus vingen;

“Hand.1:17: Want hij was met ons gerekend, en had het lot dezer bediening verkregen.

Let op het feit dat, voordat Judas is gevallen door zijn overtreding, hij met hen GEREKEND werd.

“Hand.1:18: Deze dan heeft verworven een akker, door het loon der ongerechtigheid, en voorwaarts overgevallen zijnde, is midden opgeborsten, en al zijn ingewanden zijn uitgestort.

“Hand.1:19: En het is bekend geworden allen, die te Jeruzalem wonen, alzo dat die akker in hun eigen taal genoemd wordt Akeldama, dat is, een akker des bloeds.

“Hand.1:20: Want er staat geschreven in het boek der Psalmen; Zijn woonstede worde woest, en er zij niemand die in dezelve wone. En: Een ander neme zijn opziensambt.

Dus volgens de Schrift moest iemand de plaats innemen van Judas om het aantal Apostelen voor Israël weer op het complete aantal van twaalf te brengen. Maar die hem zou vervangen moest aan bepaalde eisen voldoen:

“Hand.1:21: Het is dan nodig, dat van de mannen, die met ons omgegaan hebben al den tijd, in welken de Heere Jezus onder ons in gegaan en uitgegaan is,

“Hand.1:22: Beginnende van den doop van Johannes, tot den dag toe, in welken Hij van ons opgenomen is, een derzelve met ons getuige worde van Zijn opstanding.

De Heer had gezegd dat zij getuigen van hem zouden zijn en de man die deze plaats op moest vullen moest iemand zijn die er vanaf het begin bij was geweest, vanaf het begin van de doop van Johannes tot het moment dat de Heer is opgevaren ten hemel.

Paulus voldoet daar niet aan. Er zijn er die zeggen dat hetgeen hier gebeurde geen wettelijke verkiezing was en dat de Heer Paulus had gekozen om Judas te vervangen. Maar het probleem is dat Paulus op geen enkele wijze aan de eisen voldoet. Probeer niet om Paulus binnen te brengen in de bediening van Petrus en de anderen van de twaalven.

“Hand.1:23: En zij stelden er twee, Jozef, genaamd Barsabas, die toegenaamd was Justus, en Matthias.

“Hand.1:24: En zij baden en zeiden: Gij Heere! Gij Kenner der harten van allen, wijs van deze twee een aan, dien Gij uitverkoren hebt;

“Hand.1:25: Om te ontvangen het lot dezer bediening en des apostelschaps, waarvan Judas afgeweken is, dat hij heenging in zijn eigen plaats.

Merk op dat het gaat om DEZER bediening van het apostelschap. Het is niet dezelfde bediening of apostelschap als dat van de Apostel Paulus.

“Hand.1:26: En zij wierpen hun loten; en het lot viel op Matthias, en hij werd met gemene toestemming tot de elf apostelen gekozen.

Hij werd met gemene toestemming tot de elfen gekozen. 11 Apostelen plus 1 Apostel maakt het getal van 12 Apostelen, voor Israël, compleet.

Wanneer er wordt gezegd dat ze “het lot wierpen” is dat geen verwijzing naar een soort gokspel. Het is de methode om de wil van de Heer te bepalen zoals dat aan Israël was gegeven.

“Jozua 14:2: Door het lot hunner erfenis, gelijk als de HEERE door den dienst van Mozes geboden had, aangaande de negen stammen en den halven stam.

Merk op het LOT van de vader van Johannes de Doper:

“Lukas 1:8: En het geschiedde, dat, als hij het priesterambt bediende voor God, in de beurt zijner dagorde.

“Lukas 1:9: Naar de gewoonte der priesterlijke bediening, hem te lote was gevallen, dat hij zoude ingaan in den tempel des Heeren om te reukofferen.

De wil van de Heer werd dus bepaald door het lot te werpen en Matthias werd geteld met de elfen en in het volgende vers lezen we, *“Hand.2:1: En als de dag van het Pinkster feest vervuld werd, waren zij allen eendrachtelijk bijeen”*. Met andere woorden alle 12 Apostelen.

We weten, zonder te twijfelen, dat Matthias degene was die de Heer had gekozen want we zullen zien dat: *“En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest”*, dat wil zeggen alle twaalf en alle twaalf spraken in tongen zoals de Geest hun gaf uit te spreken.

De nadruk ligt dan op deze 12 Joodse mannen, de 12 Apostelen, en niet op de 120 mannen vrouwen die in de opperzaal waren: *“In dezelve dagen”* (Hand.1:15).

HANDELINGEN 2

Terwijl de nadruk in Handelingen één lag op: *“in dezelve dagen”*, zijnde een periode tussen de hemelvaart van Christus en de Joodse heilige dag genoemd Pinksteren, is de nadruk in Handelingen twee gericht op het feit van de heilige dag. De Pinksterdag is één van de drie dagen in het jaar dat iedere Joodse man, volgens de wet van Mozes, moest verschijnen.

“Deut.16:16: Driemaal in het jaar zal alles, wat mannelijk onder u is, voor het aangezicht des HEEREN, uws Gods, verschijnen, in de plaats, die Hij verkiezen zal: op het feest der ongezuurde broden, en op het feest der weken, en op het feest der loofhutten; maar het zal niet ledig voor het aangezicht des HEEREN verschijnen:

U ziet hier dus drie dagen. Het zijn “het Pascha”, de Pinksterdag, waarnaar wordt verwezen als het feest der weken, en het loofhuttenfeest: ze zullen niet ledig voor de HEER verschijnen.

“Hand.2:5: En er waren Joden, te Jeruzalem wonende, godvruchtige mannen van allen volke dergenen, die onder den hemel zijn.

Deze Joodse mannen waren godvruchtige mannen “naar de wet”, dat wil zeggen de wet van Mozes. Ze waren daar te Jeruzalem omdat de Wet zei dat ze daar moesten zijn. Dit laat zien dat de wet van Mozes nog steeds werd onderhouden door de “gemeente die te Jeruzalem was” zoals die wordt genoemd in Hand.8:1.

Hoofdstuk twee begint dus met:

“Hand.2:1: En als de dag van het Pinkster feest vervuld werd, waren zij allen eendrachtelijk bijeen.

“Zij” in dit vers is een verwijzing naar de 12 mannen in het laatste vers van hoofdstuk 1:

“Hand.1:26: En zij wierpen hun loten; en het lot viel op Matthias, en hij werd met gemene toestemming tot de elf apostelen gekozen.

Dus “zij”, alle 12 Apostelen waren eendrachtelijk bijeen. Dit is niet dezelfde context als hetgeen er gebeurde gedurende “In dezelve dagen”, van Handelingen één, toen er 120 mensen, zowel mannen als vrouwen, in de opperzaal bijeen waren. De nadruk ligt op 12 mannen, de 12 Apostelen. De Heer had hun gezegd dat ze te Jeruzalem moesten wachten op de “belofte van de Vader” waarover hij hen voorheen had geleerd, zoals dat staat in Johannes 14.

“Hand.2:2: En er geschiedde haastelijk uit den hemel een geluid, gelijk als van een geweldigen, gedreven wind, en vervulde het gehele huis, waar zij zaten.

Er was geen machtig ruisende wind zoals sommigen beweren. Er was een GELUID die het gehele huis vulde waar de mannen zaten. Het geluid klonk ALS de wind. Het zegt: “**als van**” een geweldigen, gedreven wind. Wat dus het huis vulde was GELUID en geen wind.

“Hand.2:3: En van hen werden gezien verdeelde tongen als van vuur, en het zat op een iegelijk van hen.

Er was geen vuur in de kamer waar zij zaten. De Heer heeft hun niet gezegd dat ze met vuur gedoopt zouden worden. Zie in:

“Hand.1:5: Want Johannes doopte wel met water, maar gij zult met den Heiligen Geest gedoopt worden, niet lang na deze dagen.

Er is in dit vers geen vuur. Wat er gebeurde was de verschijning van VERDEELDE TONGEN ALS van vuur, het leek op vuur. Maar op de Joodse heilige dag van Pinksteren was er geen wind en ook geen vuur. Hedendaagse Pinkstermensen en charismatische mensen zijn verward. Wat ze hebben gedaan is de waarheid van Matth.3:11 nemen en trachten dat toe te passen op wat hier gebeurt.

“Matth.3:11: Ik doop u wel met water tot bekering; maar Die na mij komt, is sterker dan ik, Wiens schoenen ik niet waardig ben Hem na te dragen; Die zal u met den Heiligen Geest en met vuur dopen.

Er zijn in dit vers drie dopen. Eén is met water. De tweede is met de Heilige Geest, en de derde is met vuur. Dat vuur is brandend vuur en uiteindelijk is het de poel van vuur die wordt genoemd in het boek Openbaring. Er is dus niet zoiets als “de doop van de Heilige Geest en met vuur”.

“Hand.2:4: En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest, en begonnen te spreken met andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken.

Het woord “allen” is een verwijzing naar de twaalf Apostelen. Het is geen verwijzing naar de 120 mannen en vrouwen die een week eerder in de opperzaal waren. De gehele context is gericht op 12 JOODSE MANNEN. U kunt dat op vele andere plaatsen in het hoofdstuk. Zie:

*“Hand.2:13: En anderen, spottende, zeiden: **Zij** zijn vol zoeten wijns.*

De King James Bijbel zegt hier: “Acts 2:13: Others mocking said, **These men** are full of new wine.

Let op het verschil tussen de Statenvertaling van 1977 en de King James Bijbel. Deze laatste zegt duidelijk “deze mannen”. Niet “mannen en vrouwen”. Let op wat de menigte zegt nadat Petrus tot hen heeft gepredikt:

“Hand.2:37: En als zij dit hoorden, werden zij verslagen in het hart, en zeiden tot Petrus en de andere apostelen: Wat zullen wij doen mannen broeders?

Ziet u het? Petrus en de andere Apostelen. Er staat: Mannen broeders. Slechts twaalf mannen werden op de Pinksterdag gedoopt MET de Heilige Geest. Maar we gaan verder met de verzen:

“Hand.2:5: En er waren Joden, te Jeruzalem wonende, godvruchtige mannen van allen volke dergenen, die onder den hemel zijn.

“Hand.2:6: En als deze stem geschied was, kwam de menigte samen, en werd beroerd, want een iegelijk hoorde hen in zijn eigen taal spreken.

“Hand.2:7: En zij ontzetten zich allen, en verwonderden zich, zeggende tot elkander: Ziet, zijn niet alle dezen, die daar spreken, Galileers?

Waarom ligt de nadruk op het feit dat allen die spraken Galileërs waren? Het is omdat zij “ongeletterd en ongeleerd” mannen waren”. Zie:

“Hand.4:13: Zij nu, ziende de vrijmoedigheid van Petrus en Johannes, en vernemende, dat zij ongeleerde en slechte mensen waren, verwonderden zich, en kenden hen, dat zij met Jezus geweest waren.

Iemand die ‘ongeleerd’ was kon niet onderwezen zijn in vreemde talen. Dat is wat TONGEN zijn. Het zijn talen. Zoals u ziet in:

“Hand.2:8: En hoe horen wij hen een iegelijk in onze eigen taal, in welke wij geboren zijn?

“Hand.2:9: Parthers, en Meders, en Elamieten, en de inwoners zijn van Mesopotamie, en Judea, en Cappadocie, Pontus en Azie.

“Hand.2:10: En Frygie, en Pamfylie, Egypte, en de delen van Libye, hetwelk bij Cyrene ligt, en uitlandse Romeinen, beiden Joden en Jodengenoten;

“Hand.2:11: Kretenzen en Arabieren, wij horen hen in onze talen de grote werken Gods spreken.

Alle hier genoemde mannen zijn JODEN. (de enige uitzondering zijn degenen die “proselieten” worden genoemd. Deze proselieten zijn van nature Heidenen en geen Joden van natuur, maar ze zijn bekeerd tot de Joodse religie. Ze zijn besneden en “ze noemen zichzelf Joden” en worden als zodanig erkend) . Ze komen van al de genoemde volken. Ze zijn naar Jeruzalem gekomen zoals ze dat elk jaar doen om de feestdagen te houden die vereist waren volgens de wet van Mozes. Pinksteren was er één van. En wat ze horen is geen gemompel of wartaal. Ze horen de 12 Apostelen duidelijk spreken in talen die ze nimmer hebben geleerd en ze verkondigen “de grote werken Gods”.

“Hand.2:12: En zij ontzetten zich allen, en werden twijfelmoedig, zeggende, de een tegen den ander: Wat wil toch dit zijn?

“Hand.2:13: En anderen, spottende, zeiden: Zij zijn vol zoeten wijns.

Let op tot WIE Petrus spreekt als hij opstaat en begint te spreken:

*“Hand.2:14: Maar Petrus, staande met de elfen, verhief zijn stem, en sprak tot hen: **Gij Joodse mannen**, en gij allen, die te Jeruzalem woont, dit zij u bekend, en laat mijn woorden tot uw oren ingaan.*

*“Acts 2:14: But Peter, standing up with the eleven, lifted up his voice, and said unto them, **Ye men of Judaea**, and all ye that dwell at Jerusalem, be this known unto you, and hearken to my words:*

Opmerking: SV-'77 en de KJV verschillen. SV-'77: “Gij Joodse mannen” en de KJV: “Ye men of Judea”.

Hij spreekt tot de mannen van Juda (en dat zijn Joden) en al die andere vrome Joden uit andere volken die “te Jeruzalem wonen” vanwege deze Joodse feestdag. Zie naar vers 22:

“Hand.2:22: Gij Israelietische mannen, hoort deze woorden: Jezus den Nazarener, een Man van God, onder ulieden betoond door krachten, en wonderen, en tekenen, die God door Hem gedaan heeft, in het midden van u, gelijk ook gijzelven weet;

Hij zegt: “Gij Israëlitische mannen, hoort deze woorden”. En dan in vers 36:

“Hand.2:36: Zo wete dan zekerlijk het ganse huis Israels, dat God Hem tot een Heere en Christus gemaakt heeft, namelijk dezen Jezus, Dien gij gekruist hebt.

Hij spreekt tot “het ganse huis Israëls”. Dit is NIET de zogenaamde geboortedag van de gemeente, het lichaam van Christus. Het is hier uitsluitend Joods. Dit is niet het begin van iets nieuws. Dit is de vervulling van Oud Testamentische profetie behorende tot Israël. Dat kan duidelijk worden gezien in de dingen die Petrus zegt en tot wie hij het zegt.

“Hand.2:15: Want deze zijn niet dronken, gelijk gij vermoedt; want het is eerst de derde ure van de dag.

*“Hand.2:16: Maar **dit** is het, **wat** gesproken is door den profeet Joël:*

U kunt het hele Bijbelboek Joël doorzoeken met een vergrootglas en u zult nergens ook maar iets vinden over “de geboorte van de gemeente, het lichaam van Christus”. Dit zijn niet de “eerste dagen” van de gemeente, het lichaam van Christus. Deze “laatste dagen” behoren tot Israël.

“Hand.2:17: En het zal zijn in de laatste dagen, (zegt God) Ik zal uitstorten van Mijn Geest op alle vlees; en uw zonen en uw dochters zullen profeteren, en uw jongelingen zullen gezichten zien, en uw ouden zullen dromen dromen.

“Hand.2:18: En ook op Mijn dienstknechten, en op Mijn dienstmaagden, zal Ik in die dagen van Mijn Geest uitstorten, en zij zullen profeteren.

Petrus zegt DIT is WAT gesproken is door de profeet Joël. Het gebeurt hier en nu.

Het is echt de moeite waard om acht te geven op de VERANDERING in de woorden van de profetie in het boek Joël. Als u deze profetie in Joël leest dan ziet u dat er in Joël 2:28-29 wordt gezegd: “dat Ik Mijn Geest zal uitgieten”. Maar hier is Petrus vervuld met de Heilige Geest. Met andere woorden, dit zijn niet de woorden van Petrus maar de woorden van de Geest, en Petrus zegt, door te citeren uit Joël, “Ik zal uitstorten VAN Mijn Geest.....”. Het feit dat de Heilige Geest het woord VAN heeft toegevoegd toen Petrus deze passage citeerde laat ons zien dat dit niet de uiteindelijke vervulling van de profetie is. Het is een VOORAFSCHADUWING van de zegeningen van het Koninkrijk. De uiteindelijke vervulling van de profetie is bij de tweede komst van Christus. Merk op dat hij de rest van de profetie citeert uit Joël.

“Hand.2:19: En Ik zal wonderen geven in den hemel boven, en tekenen op de aarde beneden, bloed en vuur, en rookdamp.

“Hand.2:20: De zon zal veranderd worden in duisternis, en de maan in bloed, eer dat de grote en doorluchtige dag des Heeren komt.

Geen van deze dingen zijn geschied in het boek Handelingen. En sinds het boek Handelingen zijn ook geen dezer dingen geschied. Daarom is de uiteindelijke vervulling van de profetie van Joël nog toekomstig.

De “dag des Heeren” is de verdrukking. Het is de tijd van “de benauwdheid van Jacob”. Niet de tijd van de benauwdheid van de gemeente. Dus vanuit Petrus gezien weet hij op de Pinksterdag absoluut niets over de gemeente, het lichaam van Christus. Hij weet niets van een “tussenliggende tijd” genoemd: “de bedeling der genade Gods”. Voor zover hij kan zien, en voorzover het Israël aangaat, is de volgende gebeurtenis op de agenda: “de verdrukking”.

“Hand.2:21: En het zal zijn, dat een iegelijk, die den Naam des Heeren zal aanroepen, zalig zal worden.

Met andere woorden, in beproeving, in verdrukking, zal Israël, het gelovig overblijfsel van Israël, zich bekeren tot God en gered worden bij de tweede komst van Christus. Dat is de boodschap van Petrus. Maar hier, op de Pinksterdag, roemt Petrus NIET in het kruis van Christus. Hij weet niets van het “waarom” van het kruis. Hij predikt inderdaad het kruis, maar niet als goed nieuws. Hij predikt het kruis als een schande, als beschuldiging van moord, tot het volk Israël.

“Hand.2:22: Gij Israelietische mannen, hoort deze woorden: Jezus den Nazarener, een Man van God, onder ulieden betoond door krachten, en wonderen, en tekenen, die God door Hem gedaan heeft, in het midden van u, gelijk ook gijzelven weet;

“Hand.2:23: Dezen, door den bepaalden raad en voorkennis Gods overgegeven zijnde, hebt gij genomen, en door de handen der onrechtvaardigen aan het kruis gehecht en gedood;

Let op hun goddeloze handen en wat hebben ze gedaan? Ze eisten de kruisiging van Christus. Ze hadden gezegd: “...Weg met Dezen....”. (Lukas 23:18). “...Wij hebben geen koning, dan den keizer” (Joh.19:15). Petrus beschuldigde ze van moord, moordenaars van hun Messias. Maar God heeft hem uit de doden opgewekt:

“Hand.2:24: Welken God opgewekt heeft, de smarten des doods ontbonden hebbende, alzo het niet mogelijk was, dat Hij van denzelven dood zou gehouden worden.

Petrus predikt dus de dood, begrafenis en opstanding van Christus. Maar zeker niet als goed nieuws. Het enige goede nieuws is gelegen in het feit dat God hem heeft opgewekt. Merk de relatie op die dat heeft met profetie:

“Hand.2:25: Want David zegt van Hem: Ik zag den Heere allen tijd voor mij; want Hij is aan mijn rechter hand, opdat ik niet bewogen worde.

“Hand.2:26: Daarom is mijn hart verblijd; en mijn tong verheugt zich; ja, ook mijn vlees zal rusten in hope;

“Hand.2:27: Want Gij zult mijn ziel in de hel niet verlaten, noch zult Uw Heilige over geven, om verderving te zien.

“Hand.2:28: Gij hebt mij de wegen des levens bekend gemaakt; Gij zult mij vervullen met verheuging door Uw aangezicht.

“Hand.2:29: Gij mannen broeders, het is mij geoorloofd vrij uit tot u te spreken van den patriarch David, dat hij beide gestorven en begraven is, en zijn graf is onder ons tot op dezen dag.

David is nog steeds dood en begraven. In vers 34 zegt hij dat David niet is opgevaren naar de hemel. Het graf van David was bij hen. Maar let nu op de REDEN die Petrus geeft voor de opstanding van Christus.

“Hand.2:30: Alzo hij dan een profeet was, en wist, dat God hem met ede gezworen had, dat hij uit de vrucht zijner lenden, zoveel het vlees aangaat, den Christus verwekken zou, om Hem op zijn troon te zetten;

ZIJN troon is een heenwijzing naar de troon van David. Jezus van Nazareth is een rechtstreekse afstammeling van David, de Koning van Israël en Hij is de erfgenaam van de troon van David. Dat is in overeenstemming met de woorden die de engel tot Maria heeft gesproken:

“Lukas 1:30: En de engel zeide tot haar: Vrees niet, Maria, want gij hebt genade bij God gevonden.

“Lukas 1:31: En zie, gij zult bevrucht worden, en een Zoon baren, en zult Zijn naam heten JEZUS.

“Lukas 1:32: Deze zal groot zijn, en de Zoon des Allerhoogsten genaamd worden; en God, de Heere, zal Hem den troon van Zijn vader David geven.

Petrus heeft dus gezegd hetgeen David heeft geprofeteerd, namelijk dat God Christus heeft opgewekt voor dat doel, om te zitten op de troon van David.

Lukas 1:33: En Hij zal over het huis Jakobs Koning zijn in der eeuwigheid, en Zijns Koninkrijks zal geen einde zijn.

De prediking van Petrus komt overeen met hetgeen is gesproken tot Maria door de engel. David heeft geprofeteerd van de opstanding van Christus.

“Hand.2:31: Zo heeft hij, dit voorziende, gesproken van de opstanding van Christus, dat Zijn ziel niet is verlaten in de hel, noch Zijn vlees verderving heeft gezien.

“Hand.2:32: Dezen Jezus heeft God opgewekt; waarvan wij allen getuigen zijn.

“Hand.2:33: Hij dan, door de rechter hand Gods verhoogd zijnde, en de belofte des Heiligen Geestes, ontvangen hebbende van den Vader, heeft dit uitgestort, dat gij nu ziet en hoort.

Let opnieuw op de doop. Johannes doopte MET water. Het was Jezus Christus zelf die deze 12 mannen zojuist had gedoopt MET de Heilige Geest. Petrus zei dat hij, Jezus Christus, dit HEEFT UITGESTORT dat gij nu ziet en hoort.

Deze doop is niet hetzelfde als de doop DOOR de Geest in het lichaam van Christus. Deze mensen hier zijn niet in de gemeente, het lichaam van Christus. Ze zijn wel in een gemeente, maar die gemeente wordt genoemd: *“de Gemeente, die te Jeruzalem was” (Hand.8:1)*. Het is de gemeente waarnaar wordt verwezen in Mattheüs 16. Het is strikt genomen een Joodse vergadering. Het is niet samengesteld lichaam van gelovigen bestaande uit Joden en Heidenen, mannen en vrouwen, dienstknecht en vrije zoals dat beschreven staat in de brieven van Paulus aan de gemeente, het lichaam van Christus.

“Hand.2:34: Want David is niet opgevaren in de hemelen; maar hij zegt: De Heere heeft gesproken tot Mijn Heere: Zit aan Mijn rechter hand.

*“Hand.2:35: **Totdat** Ik Uw vijanden zal gezet hebben tot een voetbank Uwer voeten.*

Vandaag de dag regeert Jezus Christus niet op de troon van David. Hij zit aan de rechterhand van de Vader op de troon van de Vader. Petrus heeft dus gepredikt de dood, begraving en opstanding van Christus. Maar het is zeker geen goed nieuws. Zie:

“Hand.2:36: Zo wete dan zekerlijk het ganse huis Israels, dat God Hem tot een Heere en Christus gemaakt heeft, namelijk dezen Jezus, Dien gij gekruist hebt.

Hij beschuldigde de mannen van Israël van het vermoorden van hun Messias. Hij zegt: jullie hebben hem gekruisigd. Let op hun reactie:

“Hand.2:37: En als zij dit hoorden, werden zij verslagen in het hart, en zeiden tot Petrus en de andere apostelen: Wat zullen wij doen mannen broeders?

Met andere woorden zeggen ze: Petrus in het licht van alles wat je zojuist hebt gezegd wat is het dat we zullen doen? Dit is niet dezelfde vraag die de gevangenis bewaarder te Filippi stelde: *“Wat moet ik doen OPDAT IK ZALIG WORDE?”*. (Hand.16:30). Deze mannen zijn verslagen in hun hart door wat Petrus tegen hen heeft gezegd. De vraag is dus: wat zullen we doen?

“Hand.2:38: En Petrus zeide tot hen: Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.

Het “bekeert u” in dit vers heeft niets te doen met het opgeven van slechte gewoontes en niet meer naar de bioscoop gaan en op zondag vissen en gelijksoortige dingen. Het heeft te maken met een verandering. Een verandering van denken. Ze hadden Zijn dood geëist. Nu realiseren ze hun blunder en Petrus zegt hun dat ze hun gedachten over deze man, die ze hebben gekruisigd, moeten veranderen. Hij is uw Messias, hij is uw Koning.

Hij zegt hen zich te IDENTIFICEREN met hun Koning en het feit dat hij hun Messias is. Ze konden dat doen door de waterdoop. Dezelfde doop die werd gepredikt door Johannes de Doper. Het is de doop tot vergeving der zonden. Als ze dat doen dan zullen ze een zeer belangrijke gift ontvangen. Ze zullen de gave van de “kracht” van de Heilige Geest ontvangen. De kracht om te lijden. De kracht om te volharden tot het einde, uitziende naar een TOEKOMSTIGE dag van verzoening als Christus terug komt. De vergeving voor Israël komt wanneer Christus terug komt en hun zonden uitgewist worden.

“Hand.2:39: Want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen, die daar verre zijn, zo velen als er de Heere, onze God, toe roepen zal.

Allen “die daar verre zijn” zijn geen Heidenen zoals sommigen veronderstellen. Degenen “die daar verre zijn” zijn de zelfden waar Daniël voor bad. Ze zijn de verstrooide menigte van Israël.

“Daniël 9:7: Bij U, o Heere! is de gerechtigheid, maar bij ons de beschaamdheid der aangezichten, gelijk het is te dezen dage; bij de mannen van Juda, en de inwoners van Jeruzalem, en geheel Israel, die nabij en die verre zijn, in al de landen, waar Gij ze henengedreven hebt, om hun overtreding, waarmede zij tegen U overtreden hebben.

Petrus, vervuld met de Heilige Geest, predikte die dag zeer krachtig. Ze werden verslagen in hun hart. Ze realiserende zich dat ze een enorme blunder hadden begaan. Petrus gaat verder met:

“Hand.2:40: En met veel meer andere woorden betuigde hij, en vermaande hen, zeggende: Wordt behouden van dit verkeerd geslacht!”

“Dit verkeerd geslacht” werd door de Heer genoemd een geslacht van “adders en slangen”. Het merendeel van Israël is gestorven in ongelooft.

“Hand.2:41: Die dan zijn woord gaarne aannamen, werden gedoopt; en er werden op dien dag tot hen toegedaan omtrent drie duizend zielen.

Let op dat er niet staat dat drieduizend mensen “gered werden en zich bij de gemeente voegden”. Niemand van deze mensen was, tot dusver, gered. Ze ontvingen vergeving der zonden vooruitziende naar de Dag van Verzoening voor Israël en dat is nog toekomstig. Hun werd kracht van de Heilige Geest gegeven om te volharden tot het einde, zoals in:

“Matth.24:13: Maar wie volharden zal tot het einde, die zal zalig worden.

Het “einde” voor hun was één van beide: Het einde van hun leven of het einde van de verdrukking. Deze allen zijn in geloof gestorven. Ze zullen opgewekt worden om het Koninkrijk binnen te gaan bij de tweede komst van Christus. De ENIGE bijbelse uitzondering hier op zijn Ananias en zijn vrouw Saffira in Handelingen vijf. Zij vielen neder en stierven.

“Hand.2:42: En zij waren volhardende in de leer der apostelen, en in de gemeenschap, en in de breking des broods, en in de gebeden.

“Hand.2:43: En een vreze kwam over alle ziel; en vele wonderen en tekenen geschiedden door de apostelen.

Let op “de leer der apostelen”. Hun leer was dezelfde als de Heer hun had geleerd in Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes. Er was hun verteld alles te verkopen wat ze bezaten. Ze hoefden zich geen zorgen te maken voor wat betreft het eten, drinken en kleding. De Heer zei in Lukas 12:32:

“Vreest niet, gij klein kuddeken, want het is uws Vaders welbehagen, ulieden het Koninkrijk te geven.

Zich bezig houden met “kopen en verkopen” zou betekenen dat ze te maken kregen met de antichrist en het merkteken van het beest van Openbaring.

“Hand.2:44: En allen, die geloofden, waren bijeen, en hadden alle dingen gemeen;

“Hand.2:45: En zij verkochten hun goederen en have, en verdeelden dezelve aan allen, naar dat elk van node had.

Ze deden dus precies hetgeen de Heer hun had geboden. Vandaag de dag wordt van niemand gevraagd om dat te doen. Paulus werkte met zijn eigen handen. Hij vertelde anderen hetzelfde te doen. Hij zei: Als iemand niet WIL werken dan zal hij ook niet eten. Hij zei dat de ouders moeten sparen voor de kinderen. Dus is de leer van de gemeente, het lichaam van Christus, anders dan de Joodse leer van het Koninkrijk aan deze groep gelovigen op de Pinksterdag.

Het punt is dat er een VERANDERING gebeurde. Een verandering van bedeling gebeurde met de redding van Saulus van Tarsen die Paulus de apostel werd. Maar de leer hier, aan deze groep mensen, is niet hetzelfde als de leer van Paulus.

“Hand.2:46: En dagelijks eendrachtelijk in den tempel volhardende, en van huis tot huis brood brekende, aten zij te zamen met verheuging en eenvoudigheid des harten;

“Hand.2:47: En prezen God, en hadden genade bij het ganse volk. En de Heere deed dagelijks tot de Gemeente, die zalig werden.

Tenslotte: dagelijks werden er “toegevoegd aan de gemeente” niet dat ze dan “gered waren en lid werden van de gemeente”. Ze zouden gered worden indien ze volharden tot het einde.

HANDELINGEN - 3

In Handelingen hoofdstuk twee werden er 3000 mensen toegedaan aan de gemeente. Het kan tot hulp zijn om op te merken dat er verscheidene woorden in de bijbel zijn die, terwijl het hetzelfde woord is, niet altijd spreken over dezelfde dingen. Het woord “gemeente” is daar één van. Een andere is het woord “evangelie” en het woord “dopen”. Er is bijvoorbeeld duidelijk meer dan één gemeente in de bijbel.

In Mattheüs 16 zei de Heer: “**IK ZAL** mijn gemeente **BOUWEN**”. De gemeente dan die hij “**ZAL BOUWEN**” moet een andere gemeente zijn dan de gemeente waarnaar Stefanus verwijst in Handelingen:

“Hand.7:37: Deze is de Mozes, die tot de kinderen Israels gezegd heeft: De Heere, uw God, zal u een Profeet verwekken uit uw broederen, gelijk mij; Dien zult gij horen.

*“Hand.7:38: Deze is het, die in **de vergadering** (of: gemeente) **des volks in de woestijn** was met den Engel, Die tot hem sprak op den berg Sinai, en met onze vaderen; welke de levende woorden ontving, om ons die te geven.*

Er was daar dus een gemeente. Mozes was daar het hoofd van. In het boek Hebr.3:2 wordt daar naar verwezen als “zijn huis”. (Hebr.3:2). Toen de Heer zei: “Ik zal mijn gemeente bouwen” dan moet dat een andere gemeente zijn dan de gemeente in de woestijn. Op dezelfde manier is de gemeente, die het lichaam van Christus is, niet de gemeente die in de woestijn was, waarvan Mozes het hoofd was, en ook niet de gemeente waarnaar wordt verwezen in Mattheüs 16, waaraan, in Handelingen twee, 3000 mensen werden toegedaan.

Hetzelfde is waar aangaande het woord “evangelie”. Het evangelie van het koninkrijk, gepredikt in Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes en waarvan de prediking in het boek Handelingen door Petrus wordt voortgezet, is niet dezelfde boodschap als het evangelie der genade Gods dat Paulus voor de eerste keer noemt in Handelingen 20:24.

In het geval van het woord “dopen” zien we in Mattheüs 3:11 drie verschillende dopen. We zien een doop met water, een doop met de Heilige Geest, en een doop met vuur. Maar geen van dezen is dezelfde doop als waarnaar Paulus verwijst in bijvoorbeeld 1Kor.12:13 en Galaten 3:27. We moeten rekening houden met het feit dat er in de bijbel meer dan één

gemeente is, meer dan één doop en meer dan één evangelie is. Dingen die verschillen zijn niet hetzelfde. De context zal altijd aangeven welk evangelie, doop of gemeente wordt bedoeld.

Als we Handelingen drie openen zien we een verwijzing naar “de tempel”. Dat wordt in de eerste drie verzen drie keer genoemd en in totaal vijf keer in de eerste tien verzen van dit hoofdstuk. Zie hier:

“Lukas 24:51: En het geschiedde, als Hij hen zegende, dat Hij van hen scheidde, en werd opgenomen in den hemel.

“Lukas 24:52: En zij aanbaden Hem, en keerden weder naar Jeruzalem met grote blijdschap.

“Lukas 24:53: En zij waren allen tijd in den tempel, lovende en dankende God. Amen.

Zie ook de parallelle passage in Markus:

“Markus 16:19: De Heere dan, nadat Hij tot hen gesproken had, is opgenomen in den hemel, en is gezeten aan de rechter hand Gods.

*“Markus 16:20: En zij, uitgegaan zijnde, predikten overal, en de Heere wrocht mede, en bevestigde **het Woord** door tekenen, die daarop volgden. Amen.*

Het Woord was “het woord, dat Hij gezonden heeft den kinderen Israels”, zoals in Hand.10:36 en Matth.15:24. En de zinsnede “predikten overal” betekent niet over de hele wereld. De 12 Apostelen hadden een speciale opdracht. Ze moesten een “koninkrijk van priesters en een heilig volk” bereiden. Ze moesten beginnen te Jeruzalem. Dan moesten ze naar Judea gaan en dan naar Samaria. Dat stelt het volk Israël voor. Als Israël dan bereid was....dan, en alleen dan, konden ze de hele wereld in gaan om alle volken te onderwijzen.

“Matth.28:18: En Jezus, bij hen komende, sprak tot hen, zeggende: Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde.

“Matth.28:19: Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve dopende in den Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb.

Het “gaat dan henen” van vers 19 gaat terug naar “alle macht” in vers 18. Gedurende een bepaalde periode werkte de Heer “met hen”. Grote kracht werd tentoon gespreid. Tekenen volgden degenen die predikten. Maar.....oefent Jezus Christus vandaag de dag “alle macht” uit? Nee, dat doet hij niet. Er zijn allerlei soorten krachten aan het werk vandaag de dag. Er is vandaag een zeer krachtig individu aan het werk. Hij wordt genoemd: “de god dezer wereld”. Wij leven in een periode welks “de dag van de mens” is. Maar wanneer de Heer voor zichzelf zijn grote kracht heeft aangenomen, zoals in Op.11:17, en zal HEERSEN dan is het dat ze “henen gaan” om al de volken van de wereld te onderwijzen. De gemeente, het lichaam van Christus, is daar in het geheel niet bij betrokken. Het lichaam van Christus wordt niet verondersteld de dingen te onderwijzen die voor Israël bestemd zijn om te onderwijzen.

Matth.28:20: En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld. Amen.

Het “ULIEDEN” van Mattheüs 28 is specifiek een verwijzing naar de twaalf Apostelen en degenen die “volharden in de leer der apostelen”. Hun leer is datgene wat door de Heer is geleerd in Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes. Dus de “ULIEDEN” in de zogenaamde “grote opdracht” is het volk Israël, en de vervulling van die opdracht kan niet eerder plaats vinden tot heel Israël is gered bij de tweede komst van Christus en ze dat “koninkrijk van priesters en een heilig volk” zijn geworden. Dat is het moment wanneer het koninkrijk aan Israël hersteld zal worden zoals in Handelingen 1:6. Dat is wanneer het volk Israël uit zal gaan om alle volken te onderwijzen.

De genezing van de man in Handelingen drie is veelbetekenend in relatie tot de bediening en boodschap van de 12 Apostelen.

“Hand.3:1: Petrus nu en Johannes gingen te zamen op naar den tempel, omtrent de ure des gebeds, zijnde de negende ure;

“Hand.3:2: En een zeker man, die kreupel was van zijner moeders lijf, werd gedragen, welken zij dagelijks zetten aan de deur des tempels, genaamd de Schone, om een aalmoes te begeren van degenen, die in den tempel gingen;

“Hand.3:3: Welke, Petrus en Johannes ziende, als zij in den tempel zouden ingaan, bad, dat hij een aalmoes mocht ontvangen.

De nadruk ligt dus op de tempel en op de kreupele man. Houdt in gedachten dat de opdracht van de twaalven was om Israël te bereiden tot een “koninkrijk van priesters”. Zie wat Petrus schrijft:

“1 Petrus 2:5: Zo wordt gij ook zelve, als levende stenen, gebouwd tot een geestelijk huis, tot een heilig priesterdom, om geestelijke offeranden op te offeren, die Gode aangenaam zijn door Jezus Christus.

Heeft u opgemerkt dat de leer van het zogenoemde “priesterschap van de gelovige” totaal afwezig is in de brieven van Paulus? Paulus verwijst nimmer, naar zichzelf of naar mensen aan wie hij schrijft, als priesters. De reden daarvoor is dat de boodschap van Paulus niet gaat over een koninkrijk van priesters en een heilig volk. Het priesterschap is gereserveerd voor Israël wanneer de Heer terug komt om te heersen en te zitten op de troon van David in een letterlijk en zichtbaar “koninkrijk der hemelen op aarde”.

Maar aangaande de bediening en boodschap van Petrus, in het boek Handelingen, ligt de nadruk op Israël en op het priesterdom.

“Hand.3:4: En Petrus, sterk op hem ziende, met Johannes, zeide: Zie op ons.

“Hand.3:5: En hij hield de ogen op hen, verwachtende, dat hij iets van hen zou ontvangen.

Blijkbaar verwachtte hij geld, maar hij kreeg geheel iets anders.

“Hand.3:6: En Petrus zeide: Zilver en goud heb ik niet, maar hetgeen ik heb, dat geve ik u; in den Naam van Jezus Christus, den Nazarener, sta op en wandel!

“Hand.3:7: En hem grijpende bij de rechterhand richtte hij hem op, en terstond werden zijn voeten en enkelen vast.

“Hand.3:8: En hij, opspringende, stond en wandelde, en ging met hen in den tempel, wandelende en springende, en lovende God.

“Hand.3:9: En al het volk zag hem wandelen en God loven.

“Hand.3:10: En zij kenden hem, dat hij die was, die om een aalmoes gezeten had aan de Schone poort des tempels; en zij werden vervuld met verbaasdheid en ontzetting over hetgeen hem geschied was.

De man werd genezen, en wat was het eerste dat hij deed? Hij ging met hen IN DE TEMPEL. Hij was daar zijn leven lang nog nimmer geweest.

Het gaat hier om een “koninklijk priesterschap” en de vervulling van profetie:

“Jes.61:6: Doch gijlieden zult priesters des HEEREN heten, men zal u dienaren onzes Gods noemen; gij zult het vermogen der heidenen eten, en in hun heerlijkheid zult gij u roemen.

Heeft u het verschil opgemerkt tussen de priesters en de Heidenen? Zie naar de redenen waarom deze man voordien niet in de tempel mocht komen:

“Lev.21:16: Wijders sprak de HEERE tot Mozes, zeggende:

*“Lev.21:17: Spreek tot Aaron, zeggende: Niemand uit uw zaad, naar hun geslachten, in wien een gebrek zal zijn, zal naderen, om de **spijze** zijns Gods te offeren.*

“Lev.21:18: Want geen man, in wien een gebrek zal zijn, zal naderen, hij zij een blind man, of kreupel, of te kort, of te lang in leden;

“Lev.21:19: Of een man, in wien een breuk des voets, of een breuk der hand zal zijn;

De “spijze” dat hier in beeld is in de prediking van Petrus is het “woord” dat God heeft gezonden tot de kinderen Israëls. Het is het “brood der kinderen”. Het is het evangelie van het koninkrijk. Het gaat over een koninklijk priesterschap en een heilig volk, het volk Israël.

De genezing van deze man gaf Petrus de gelegenheid om verder te gaan met zijn prediking, hetwelk een aanklacht wegens moord was tegen de mannen van Israël.

“Hand.3:11: En als de kreupele, die gezond gemaakt was, aan Petrus en Johannes vasthield, liep al het volk gezamenlijk tot hen in het voorhof, hetwelk Salomo's voorhof genaamd wordt, verbaasd zijnde.

“Hand.3:12: En Petrus, dat ziende, antwoordde tot het volk: Gij Israelietische mannen, wat verwondert gij u over dit, of wat ziet gij zo sterk op ons, alsof wij door onze eigen kracht of godzaligheid dezen hadden doen wandelen?

Merk op tot wie hij spreekt: Mannen van Israël. Niet tegen een lichaam waarin Joden en Heidenen allen gelijk zijn. Dit gaat over de beloften die gedaan zijn aan de vaderen...van Israël:

“Hand.3:13: De God Abrahams, en Izaks, en Jakobs, de God onzer vaderen, heeft Zijn Kind Jezus verheerlijkt, Welken gij overgeleverd hebt, en hebt Hem verloochend, voor het aangezicht van Pilatus, als hij oordeelde, dat men Hem zoude loslaten.

“Hand.3:14: Maar gij hebt den Heilige en Rechtvaardige verloochend, en hebt begeerd, dat u een man, die een doodslager was, zou geschonken worden;

“Hand.3:15: En den Vorst des levens hebt gij gedood, Welken God opgewekt heeft uit de doden; waarvan wij getuigen zijn.

En daar is de aanklacht wegens moord. Petrus predikt het kruis, maar hij verheerlijkt het kruis zeker niet. Het is een aanklacht wegens moord aan Israël.

“Hand.3:16: En door het geloof in Zijn Naam heeft Zijn Naam dezen gesterkt, dien gij ziet en kent; en het geloof, dat door Hem is, heeft hem deze volmaakte gezondheid gegeven, in uw aller tegenwoordigheid.

De Heer werkte met hen mede en bevestigde het woord dat God heeft gezonden tot de kinderen Israëls, gevolgd door TEKENEN. Wat we hier zien is een periode die wordt genoemd “het aangename jaar des Heeren”. Het werd voor het eerst naar voren gebracht in de synagoge te Nazareth in Lukas 4, vers 16 tot 21. Maar Israël had de dood van Christus geëist aan het kruis. Ze hebben gezegd: *“Weg met Dezen”* (Lukas 23:18). *“Wij hebben geen koning, dan den keizer”*. (Joh.19:15). *“Zijn bloed kome over ons, en over onze kinderen”* (Matth.27:25). En zo is Christus gestorven. Maar toen hij stierf bad hij het volgende:

“Lukas 23:34: Vader, vergeef het hun; want zij weten niet, wat zij doen. En verdelende Zijn klederen, wierpen zij het lot.

En dat gebed, van het kruis, werd beantwoord met deze periode in het boek Handelingen. Zie de gelijkenis van de vijgeboom:

“Lukas 13:6: En Hij zeide deze gelijkenis: Een zeker man had een vijgeboom, geplant in zijn wijngaard; en hij kwam en zocht vrucht daarop, en vond ze niet.

De vijgeboom vertegenwoordigt in de Schrift altijd Israël. De vijgeboom, de olijfboom en de wijnstok vertegenwoordigen altijd Israël. Ze vertegenwoordigen nimmer de gemeente, het lichaam van Christus.

*“Lukas 13:8: En hij, antwoordende, zeide tot hem: Heer, laat hem ook **nog dit jaar**, totdat ik om hem gegraven en mest gelegd zal hebben;*

“Lukas 13:9: En indien hij vrucht zal voortbrengen, laat hem staan; maar indien niet, zo zult gij hem namaals uithouwen.

Op dit moment, in het boek Handelingen, is Israël nog niet uitgehouwen. Dat wil zeggen dat ze nog niet zijn gevallen zoals in Romeinen 11:11. Die “val” komt ten tijde van de steniging van Stefanus in Handelingen zeven. Petrus gaat verder met:

“Hand.3:17: En nu, broeders, ik weet, dat gij het door onwetendheid gedaan hebt, gelijk als ook uw oversten.

Wat ze “gedaan hadden” en wat hun oversten deden was het vermoorden van hun Messias.

“Hand.3:18: Maar God heeft alzo vervuld, hetgeen Hij door den mond van al Zijn profeten te voren verkondigd had, dat de Christus lijden zou.

Met andere woorden, de profeten van Israël hadden geprofeteerd van het lijden van Christus en de heerlijkheid die daarna zou volgen. Wat ze NIET WISTEN was wat dat lijden betekende. Het WAAROM van het kruis is aan Paulus geopenbaard. Het was Paulus die schreef: *“Want ik heb ulieden ten eerste overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb”* (1Kor.15:3). Het was Paulus die ontvangen had en die de boodschap predikte dat, toen Christus is gestorven op het kruis hij daar stierf VOOR onze zonden. U ziet Petrus dat nimmer noemen in zijn prediking. Waarom niet? Omdat hij dat niet wist! Ook wisten ze niet hoeveel tijd er zou verlopen tussen het lijden en de heerlijkheid. Zie wat Petrus hierover zegt:

“1Petrus 1:11: Onderzoekende, op welken of hoedanigen tijd de Geest van Christus, Die in hen was, beduidde en te voren getuigde, het lijden, dat op Christus komen zou, en de heerlijkheid daarna volgende.

Petrus predikt dus en dit is het aanbod dat God doet aan de kinderen Israëls:

“Hand.3:19: Betert u dan, en bekeert u, opdat uw zonden mogen uitgewist worden; wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren,

In Hand.2:38 had hij gepredikt: *“Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt **tot** vergeving der zonden”*. Het “**TOT**” in het vers betekent “vooruitzien naar”. Dat is het waarnaar ze moesten uitzien wanneer het komen zal. Het “UITWISSEN” van hun zonden zou komen “ten tijde der verkoeling”. Als de tijd komt dat:

“Hand.3:20:Hij gezonden zal hebben Jezus Christus, Die u tevoren gepredikt is;

De tijd van verkoeling is een tijd van rust, Zie in:

“Hebr.4:9: Er blijft dan een rust over voor het volk Gods.

Zie in het boek Joël:

“Joël 2:25: Alzo zal Ik ulieden de jaren vergelden, die de sprinkhaan, de kever, en de kruidworm, en de rups heeft afgegeten; Mijn groot heir, dat Ik onder u gezonden heb.

“Joël 2:26: En gij zult overvloediglijk en tot verzadiging eten, en prijzen den Naam des HEEREN, uw Gods, Die wonderlijk bij u gehandeld heeft; en Mijn volk zal niet beschaamd worden tot in eeuwigheid.

“Joël 2:27: En gij zult weten, dat Ik in het midden van Israel ben, en dat Ik de HEERE, uw God, ben, en niemand meer; en Mijn volk zal niet beschaamd worden in eeuwigheid.

De jaren van Joel 2:25-27 zijn bij elkaar genomen blijkbaar 1000 jaar, de tijd van het voorspelde Koninkrijk van de hemel op aarde bij de tweede komst van Christus en voordat de “nieuwe hemel en de nieuwe aarde”, van Openbaring 21, komen.

Dus is de context van de prediking van Petrus de tweede komst van Christus en de behoudenis van het volk Israël. Maar dat is nu nog toekomst. Zie wat hij zegt over Jezus Christus:
“Hand.3:21: Welken de hemel moet ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door den mond van al Zijn heilige profeten van alle eeuw.

Hij predikt de toekomstige vervulling van profetie. De “de tijden der wederoprichting aller dingen” waarvan is gesproken door de profeten. Hoe kunt u iets wederoprichten dat er niet reeds eerder is geweest? Profetie in de bijbel betreft altijd het volk Israël.

“Hand.3:22: Want Mozes heeft tot de vaders gezegd: De Heere, uw God, zal u een Profeet verwekken, uit uw broederen, gelijk mij; Dien zult gij horen, in alles, wat Hij tot u spreken zal.

“Hand.3:23: En het zal geschieden, dat alle ziel, die dezen Profeet niet zal gehoord hebben, uitgeroeid zal worden uit den volke.

“Hand.3:24: En ook al de profeten, van Samuel aan, en die daarna gevolgd zijn, zovelen als er hebben gesproken, die hebben ook deze dagen te voren verkondigd.

De boodschap van het koninkrijk en de redding die Petrus hier predikt is aan Israël gericht. Let op hoe hij hen noemt:

“Hand.3:25: Gijlieden zijt kinderen der profeten, en des verbonds, hetwelk God met onze vaders opgericht heeft, zeggende tot Abraham: En in uw zade zullen alle geslachten der aarde gezegend worden.

“Hand.3:26: God, opgewekt hebbende Zijn Kind Jezus, heeft Denzelven eerst tot u gezonden, dat Hij ulieden zegenen zou, daarin dat Hij een iegelijk van u afkere van uw boosheden.

Het is onmogelijk dat de Heidenen, waaruit het lichaam van Christus hoofdzakelijk bestaat, “kinderen der profeten” genoemd kunnen worden.

Er is meer dan één gemeente in de bijbel en er is meer dan één evangelie in de bijbel. Het evangelie dat door Petrus wordt gepredikt is NIET “het woord der waarheid, het evangelie UWER zaligheid” van Ef.1:12-13.

HANDELINGEN - 4

Er zijn nog veel openstaande dingen betreffende de eerste zeven hoofdstukken van het boek Handelingen. Het eerste is dat er geen Heidenen bij zijn betrokken. De gehele context is alleen Joods. In totaal wordt er in deze zeven hoofdstukken 13 keer verwezen naar Israël.

Jeruzalem wordt 11 keer genoemd. Naar de Joodse tempel te Jeruzalem wordt 12 keer verwezen. Naar het VOLK Israël wordt in totaal 24 keer verwezen.

In Handelingen drie werd een kreupele man genezen die een type is van de volkomenheid van Israël als een priesterdom. Dat gaf Petrus de gelegenheid om te prediken, en voor de tweede keer spreekt Petrus een vernietigende aanklacht wegens moord uit tegen de oversten van Israël en de mensen.

Petrus had dus het gehele huis Israël verteld dat ze zich moesten bekeren en gedoopt worden tot vergeving der zonden. In Handelingen drie zei hij hen dat ze zich moesten bekeren opdat hun zonden uitgewist mochten worden. Het uitwissen is een duidelijke verwijzing naar de tweede komst van Christus en naar een toekomstige dag van verzoening voor het volk Israël. Hij vertelde zijn gehoor dat zij “kinderen der profeten” zijn, en hoofdstuk drie besluit met:

“Hand.3:26: God, opgewekt hebbende Zijn Kind Jezus, heeft Denzelven eerst tot u gezonden, dat Hij ulieden zegenen zou, daarin dat Hij een iegelijk van u afkere van uw boosheden.

En aldus begint hoofdstuk vier:

“Hand.4:1: En terwijl zij tot het volk spraken, kwamen daarover tot hen de priesters, en de hoofdman des tempels, en de Sadduceen;

“Hand.4:2: Zeer ontevreden zijnde, omdat zij het volk leerden, en verkondigden in Jezus de opstanding uit de doden.

De Sadduceeën geloven niet in de opstanding. Daarom waren ze ontevreden. Het was religieuze ontevredenheid.

“Hand.4:3: En zij sloegen de handen aan hen, en zetten ze in bewaring tot den anderen dag; want het was nu avond.

Let op het resultaat van de preek van Petrus:

“Hand.4:4: En velen van degenen, die het woord gehoord hadden, geloofden; en het getal der mannen werd omtrent vijf duizend.

Er waren in hoofdstuk twee drieduizend die hebben geloofd. En nu zijn er vijfduizend meer.

“Hand.4:5: En het geschiedde des anderen daags, dat hun oversten en ouderlingen en Schriftgeleerden te Jeruzalem vergaderden;

“Hand.4:6: En Annas, de hogepriester, en Kajafas, en Johannes, en Alexander, en zovele er van het hogepriesterlijk geslacht waren.

“Hand.4:7: En als zij hen in het midden gesteld hadden, vraagden zij: Door wat kracht, of door wat naam hebt gijlieden dit gedaan?

De hele leiding van het volk Israël is daar aanwezig. Het zijn allen ongelovigen. Voorheen had de Heer deze zelfde mensen gezegd:

“Matth.21:43: Daarom zeg Ik ulieden, dat het Koninkrijk Gods van u zal weggenomen worden, en een volk gegeven, dat zijn vruchten voortbrengt.

En dat is precies wat we hier zien gebeuren. Het is de vorming van een NIEUW volk. Evenals Mozes de kinderen Israël uit het afvallige Egypte heeft geleid, zo leidde de Heere Jezus Christus de “kleine kudde” uit VANUIT het volk Israël en we zien hier het vormen van een nieuw volk gebeuren. Zie in Lukas:

“Lukas 12:29: En gijlieden, vraagt niet, wat gij eten, of wat gij drinken zult; en weest niet wankelmoedig.

“Lukas 12:30: Want al deze dingen zoeken de volken der wereld; maar uw Vader weet, dat gij deze dingen behoeft.

“Lukas 12:31: Maar zoekt het Koninkrijk Gods, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden.

*“Lukas 12:32: Vreest niet, gij **klein kuddeken**, want het is uws Vaders welbehagen, ulieden het Koninkrijk te geven.*

Het koninkrijk is niet gegeven aan “de volken” maar aan ÉÉN VOLK. De twaalf Apostelen zijn de leiders van dat nieuwe volk. Dat nieuwe volk is nu uitgegroeid tot acht duizend mensen.

“Hand.4:8: Toen zeide Petrus, vervuld zijnde met den Heiligen Geest, tot hen: Gij oversten des volks, en gij ouderlingen van Israel!

“Hand.4:9: Alzo wij heden rechterlijk onderzocht worden over de weldaad aan een krank mens geschied, waardoor hij gezond geworden is;

“Hand.4:10: Zo zij u allen kennelijk, en het ganse volk Israel, dat door den Naam van Jezus Christus, den Nazarener, Dien gij gekruist hebt, Welken God van de doden heeft opgewekt, door Hem, zeg ik, staat deze hier voor u gezond.

“Hand.4:11: Deze is de Steen, Die van u, de bouwlieden, veracht is, Welke tot een hoofd des hoeks geworden is.

Dit zijn precies dezelfde woorden die Jezus voorheen heeft gezegd:

“Matth.21:42: Jezus zeide tot hen: Hebt gij nooit gelezen in de Schriften: De steen, dien de bouwlieden verworpen hebben, deze is geworden tot een hoofd des hoeks; van den Heere is dit geschied, en het is wonderlijk in onze ogen?

Jezus Christus is die steen. Hij IS de rots waarop die gemeente gebouwd zou worden.

*“Hand.4:12: En de zaligheid is in geen Anderen; want er is ook onder den hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welken **wij** moeten zalig worden.*

Het WIJ is in de context het volk Israël. Het is niet een verwijzing naar de wereld, ook niet naar de gemeente, het lichaam van Christus. Petrus zei in vers 10: “Zo zij u allen kennelijk”,

met andere woorden alle leiders, “en het ganse volk Israel”. We hebben het hier dus over de redding van Israël.

“Hand.4:13: Zij nu, ziende de vrijmoedigheid van Petrus en Johannes, en vernemende, dat zij ongeleerde en slechte (KJV ~onwetende) mensen waren, verwonderden zich, en kenden hen, dat zij met Jezus geweest waren.

“Hand.4:14: En ziende den mens bij hen staan, die genezen was, hadden zij niets daartegen te zeggen.

“Hand.4:15: En hun geboden hebbende uit te gaan buiten den raad, overlegden zij met elkander,

“Hand.4:16: Zeggende: Wat zullen wij dezen mensen doen? Want dat er een bekend teken door hen geschied is, is openbaar aan allen, die te Jeruzalem wonen, en wij kunnen het niet loochenen.

“Hand.4:17: Maar opdat het niet meer en meer onder het volk verspreid worde, laat ons hen scherpelijk dreigen, dat zij niet meer tot enig mens in dezen Naam spreken.

“Hand.4:18: En als zij hen geroepen hadden, zeiden zij hun aan, dat zij ganselijk niet zouden spreken, noch leren, in den Naam van Jezus.

Petrus en Johannes moeten nu een beslissing nemen:

“Hand.4:19: Maar Petrus en Johannes, antwoordende, zeiden tot hen: Oordeelt gij, of het recht is voor God, ulieden meer te horen dan God.

Er komt een tijd dat religieuze ongehoorzaamheid aan de orde komt. Dit was er één van.

“Hand.4:20: Want wij kunnen niet laten te spreken, hetgeen wij gezien en gehoord hebben.

Petrus en Johannes, vol van de Heilige Geest, noemden het bluffen:

“Hand.4:21: Maar zij dreigden hen nog meer, en lieten ze gaan, niets vindende, hoe zij hen straffen zouden, om des volks wil; want zij verheerlijkten allen God over hetgeen er geschied was.

“Hand.4:22: Want de mens was meer dan veertig jaren oud, aan welken dit teken der genezing geschied was.

De man had in zijn gehele leven nog niet één dag gelopen en was voor de eerste keer in zijn leven, nadat hij genezen was, de tempel binnen gegaan.

“Hand.4:23: En zij, losgelaten zijnde, kwamen tot de hunnen, en verkondigden al wat de overpriesters en de ouderlingen tot hen gezegd hadden.

“Hand.4:24: En als dezen dat hoorden, hieven zij eendrachtelijk hun stem op tot God, en zeiden: Heere! Gij zijt de God, Die gemaakt hebt den hemel, en de aarde, en de zee, en alle dingen, die in dezelve zijn.

“Hand.4:25: Die door den mond van David Uw knecht, gezegd hebt: Waarom woeden de heidenen, en hebben de volken ijdele dingen bedacht?”

“Hand.4:26: De koningen der aarde zijn te zamen opgestaan, en de oversten zijn bijeenvergaderd tegen den Heere, en tegen Zijn Gezalfde.

“Hand.4:27: Want in der waarheid zijn vergaderd tegen Uw heilig Kind Jezus, Welken Gij gezalfd hebt, beiden Herodes en Pontius Pilatus, met de heidenen en de volken Israels;

“Hand.4:28: Om te doen al wat Uw hand en Uw raad te voren bepaald had, dat geschieden zou.

In Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes ging de prediking over het evangelie van het koninkrijk en de boodschap was: *“Bekeert u; want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen” (Matth.4:17)*. De Farizeeërs eisten om te weten wanneer het koninkrijk zou komen. Het antwoord van de Heer was dat: *“Het Koninkrijk Gods komt niet met uiterlijk gelaat” (Lukas 17:20)*.

“Lukas 17:21: En men zal niet zeggen: Ziet hier, of ziet daar, want, ziet, het Koninkrijk Gods is binnen ulieden.

Laat het duidelijk zijn dat het koninkrijk niet IN deze ongelovige Farizeeën was. Het was niet “in hun hart”. De uitdrukking “binnen ulieden” betekent letterlijk “IN UW MIDDEN”.

“Deut.4:34: Of: of God verzocht heeft te gaan, om Zich een volk uit het midden eens volks aan te nemen, door verzoeking, door tekenen, en door wonderen, en door strijd, en door een sterke hand, en door een uitgestrekte arm, en met grote verschrikkingen; naar al hetgeen de HEERE, uw God, ulieden voor uw ogen in Egypte gedaan heeft?”

Dit is exact hetgeen gebeurt. Het nieuwe VOLK wordt gevormd.

“Hand.4:29: En nu dan, Heere, zie op hun dreigingen, en geef Uw dienstknechten met alle vrijmoedigheid Uw woord te spreken;

“Hand.4:30: Daarin, dat Gij Uw hand uitstrekt tot genezing, en dat tekenen en wonderen geschieden door den Naam van Uw heilig Kind Jezus.

“Hand.4:31: En als zij gebeden hadden, werd de plaats, in welke zij vergaderd waren, bewogen. En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest, en spraken het Woord Gods met vrijmoedigheid.

Het woord Gods dat werd gesproken was niet *“Want ik heb ulieden ten eerste overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden” (1Kor.15:3)*. Dit wordt door Paulus gezegd. Deze waarheid is LATER geopenbaard aan Paulus. Het woord dat wordt gesproken is het woord van het koninkrijk. Een boodschap voor Israël over de wederoprichting van het koninkrijk aan Israël bij de tweede komst van Christus.

Er is nu dus een menigte van gelovigen. Deze doen precies hetzelfde als degenen in Handelingen twee. Ze volharden in de leer der apostelen. De leer die de Heer leerde aan de 12 apostelen in Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes.

“Hand.4:32: En de menigte van degenen, die geloofden, was een hart en een ziel; en niemand zeide, dat iets van hetgeen hij had, zijn eigen ware, maar alle dingen waren hun gemeen.

“Hand.4:33: En de apostelen gaven met grote kracht getuigenis van de opstanding van den Heere Jezus; en er was grote genade over hen allen.

“Hand.4:34: Want er was ook niemand onder hen, die gebrek had; want zovelen als er bezitters waren van landen of huizen, die verkochten zij, en brachten den prijs der verkochte goederen, en legden dien aan de voeten der apostelen.

“Hand.4:35: En aan een iegelijk werd uitgedeeld, naar dat elk van node had.

Geen van deze dingen is gezegd aan het lichaam van Christus. Er is ons nimmer gezegd om ons niet bezorgd te maken over wat we eten of drinken zullen. Er is ons nimmer gezegd om iet te vergaren. In plaats daarvan zegt Paulus dat de ouders schatten moeten vergaren voor hun kinderen. (2Kor.12:14). Paulus schreef dat als iemand niet wil werken hij ook niet zal eten. Paulus werkte met zijn eigen handen. We hebben in het boek Handelingen niet zoiets gezien als “de geboorte van de gemeente”. We zien de vervulling van profetie behorende bij Israël.

“Hand.4:36: En Joses, van de apostelen toegenamd Barnabas (hetwelk is, overgezet zijnde, een zoon der vertroosting), een Leviet, van geboorte uit Cyprus,

Hij is een Leviet. Wat weten we van hem? Ze worden verondersteld geen akkers te hebben. Maar deze heeft dat wel, en hij verkoopt het na deze leer gehoord te hebben.

“Hand.4:37: Alzo hij een akker had, verkocht dien, en bracht het geld, en legde het aan de voeten der apostelen.

De met water gedoopte gemeente te Jeruzalem verkocht alles, had alle dingen gemeenschappelijk en ze volharden in de leer der apostelen en ze verwachtten de volgende gebeurtenis op de kalender van Israël. En dat is de verdrukking, gevolgd door de tweede komst van Christus.

HANDELINGEN - 5

Het eerste woord van dit hoofdstuk is MAAR. (althans zo staat het in de King James bijbel). Het MAAR verbindt de gebeurtenissen die we gaan lezen met hoofdstuk vier:

*“Hand.5:1: En een zeker man, met name Ananias, met Saffira, zijn vrouw, verkocht een have;
“Acts 5:1:But a certain man named Ananias, with Sapphira his wife, sold a possession,*

“Hand.4:31: En als zij gebeden hadden, werd de plaats, in welke zij vergaderd waren, bewogen. En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest, en spraken het Woord Gods met vrijmoedigheid.

Merk op dat ze ALLEN waren vervuld met de Heilige Geest. Dat was de gave die hen werd gegeven door het opleggen der handen, door de apostelen, wanneer ze gedoopt waren tot vergeving der zonden. Merk eveneens op dat de discipelen voortgaan met het volharden in de leer van de apostelen:

“Hand.4:34: Want er was ook niemand onder hen, die gebrek had; want zovelen als er bezitters waren van land en huizen, die verkochten zij, en brachten den prijs der verkochte goederen, en legden dien aan de voeten der apostelen.

“Hand.4:35: En aan een iegelijk werd uitgedeeld, naar dat elk van node had.

En dat is de context van hoofdstuk vijf:

“Hand.5:1: En een zeker man, met name Ananias, met Saffira, zijn vrouw, verkocht een have;

“Hand.5:2: En onttrok van den prijs, ook met medeweten zijner vrouw; en bracht een zeker deel, en legde dat aan de voeten der apostelen.

Houdt in gedachten dat Ananias een discipel is, hij is een gelovige. Hij HEEFT de Heilige Geest zoals we eerder hebben gelezen. Hij kwam niet zomaar opdagen om te proberen zich “een plaats in de gemeente te kopen”. Hij was alreeds in de gemeente.

Houdt eveneens de leer van de apostelen in gedachten:

“Matth.6:25: Daarom zeg Ik u: Zijt niet bezorgd voor uw leven, wat gij eten, en wat gij drinken zult; noch voor uw lichaam, waarmede gij u kleden zult; is het leven niet meer dan het voedsel, en het lichaam dan de kleding?

“Matth.6:31: Daarom zijt niet bezorgd, zeggende: Wat zullen wij eten, of wat zullen wij drinken, of waarmede zullen wij ons kleden?

En er is ook nog het volgende:

“Op.13:16: En het maakt, dat het aan allen, kleinen en groten, en rijken en armen, en vrijen en dienstknechten, een merkteken geve aan hun rechterhand of aan hun voorhoofden;

“Op.13:17: En dat niemand mag kopen of verkopen, dan die dat merkteken heeft, of den naam van het beest, of het getal zijns naams.

Hoe kan iemand iets kopen in de verdrukking? Alleen als ze het merkteken van het beest hebben. Als iemand het merkteken van het beest neemt dan is diegene verdoemd! Dat was de reden voor het verkopen van alles wat ze bezaten. Ze moesten op de Heer zien voor hun dagelijkse behoeften en er was hun verteld om te bidden:

“Matth.6:11: Geef ons heden ons dagelijks brood.

Maar deze man heeft, evenals alle anderen, zijn bezittingen verkocht. Maar hij hield een deel van de prijs terug. Hij loog tegen de Heilige Geest waarmee hij was gedoopt. Zie:

“Hebr.6:4: Want het is onmogelijk, degenen, die eens verlicht geweest zijn, en de hemelse gave gesmaakt hebben, en des Heiligen Geestes deelachtig geworden zijn,

“Hand.6:5: En gesmaakt hebben het goede woord Gods, en de krachten der toekomstige eeuw,

“Hand.6:6: En afvallig worden, die, zeg ik, wederom te vernieuwen tot bekering, als welke zichzelf den Zoon van God wederom kruisigen en openlijk te schande maken.

Deze mensen, in het begin van het boek Handelingen, wisten helemaal niets van de achter ons liggende 2000 jaar. Ze wisten niets van het evangelie der genade Gods in de bedeling der genade Gods welks was toebetrouwd aan de apostel Paulus. Wat ze wisten was de boodschap voor Israël die door Petrus werd gepredikt. Het betrof de LAATSTE DAGEN van Israël en niet de eerste dagen van de gemeente als het lichaam van Christus. Het volgende wat zij verwachten was de verdrukking en de komst van de antichrist.

Ten einde deelgenoot te worden van Christus moesten ze volharden TOT HET EINDE. Het kon het einde van hun leven zijn of het einde van de verdrukking, wie maar het eerst kwam. Deze man volharde niet, hij is gevallen.

“Hand.5:3: En Petrus zeide: Ananias, waarom heeft de satan uw hart vervuld, dat gij den Heiligen Geest liegen zoudt, en onttrekken van den prijs des lands?

De enige manier waarop de man kon liegen tegen de Heilige Geest was het feit als hij de Heilige Geest HAD. Dus de leugen die hij vertelde was liegen tegen de Heilige Geest. Hij loog niet tegen mensen maar tegen God. Dat is godslastering. Dat is een zonde waarvan de Heer heeft gezegd dat die NIET vergeven kon worden, niet in deze wereld en niet in de toekomstige wereld. Het merendeel van het volk Israël lasterden God en gingen naar de hel. Er was voor hen geen vergeving. En in dit geval was dat hetzelfde. Hij viel af en kon niet worden vernieuwd door bekering.

“Hand.5:4: Zo het gebleven ware, bleef het niet uw, en verkocht zijnde, was het niet in uw macht? Wat is het, dat gij deze daad in uw hart hebt voorgenomen? Gij hebt den mensen niet gelogen, maar Gode.

“Hand.5:5: En Ananias, deze woorden horende, viel neder en gaf den geest. En er kwam grote vrees over allen, die dit hoorden.

Kunt u zich voorstellen dat er heden ten dage ergens iets dergelijks gebeurt in een gemeente? Dit is duidelijk niet de gemeente, het lichaam van Christus of de leer aangaande het lichaam van Christus.

“Hand.5:6: En de jongelingen, opstaande, schikten hem toe, en droegen hem uit, en begroeven hem.

“Hand.5:7: En het was omtrent drie uren daarna, dat ook zijn vrouw daar inkwam, niet wetende, wat er geschied was;

“Hand.5:8: En Petrus antwoordde haar: Zeg mij, hebt gijlieden het land voor zoveel verkocht? En zij zeide: Ja, voor zoveel.

“Hand.5:9: En Petrus zeide tot haar: Wat is het, dat gij onder u hebt overeengestemd te verzoeken den Geest des Heeren? Zie, de voeten dergenen, die uw man begraven hebben, zijn voor de deur, en zullen u uitdragen.

“Hand.5:10: En zij viel terstond neder voor zijn voeten, en gaf den geest. En de jongelingen ingekomen zijnde, vonden haar dood en droegen ze uit, en begroeven haar bij haar man.

“Hand.5:11: En er kwam grote vreze over de gehele Gemeente, en over allen, die dit hoorden.

De gemeente waarover het hier gaat is niet de gemeente als het lichaam van Christus. Dit is uitsluitend een Joodse samenkomst. Het is begonnen met het “toevoegen” op een Joodse heilige dag, de Pinksterdag. Een feestdag onder de Wet van Mozes. Het wordt genoemd de gemeente die te Jeruzalem was, een huis, een gemeente, een koninkrijk, een priesterdom, een schare gelovigen. Maar het is in geen geval de gemeente, het lichaam van Christus. Het zijn andere mensen. De leer is anders. De boodschap is anders.

“Hand.5:12: En door de handen der apostelen geschiedden vele tekenen en wonderen onder het volk; en zij waren allen eendrachtelijk in het voorhof van Salomo.

“Hand.5:13: En van de anderen durfde niemand zich bij hen voegen; maar het volk hield hen in grote achting.

“Hand.5:14: En er werden meer en meer toegedaan, die den Heere geloofden, menigten beide van mannen en van vrouwen;

“Hand.5:15: Alzo dat zij de zieken uitdroegen op de straten, en legden op bedden en beddekens, opdat, als Petrus kwam, ook maar de schaduw iemand van hen beschaduwden mocht.

Niets van wat hier wordt genoemd gebeurt vandaag de dag. Als het wel zo is waarom gaat dan de valse genezer, die op de televisie vraagt om geld, niet gewoon naar een ziekenhuis en beschaduwde daar de zieken?

“Hand.5:16: En ook de menigte uit de omliggende steden kwam gezamenlijk te Jeruzalem, brengende zieken, en die van onreine geesten gekweld waren; welke allen genezen werden.

Heeft u dat gezien? ALLEN werden genezen. In de zogenoemde “grote opdracht”, welks in het geheel niet de opdracht is van het lichaam van Christus, werd hun gezegd dat, hen die geloven, TEKENEN ZULLEN volgen. Hun werd gezegd dat ze de handen op de zieken zullen leggen en ze ZULLEN genezen. Niet “mogelijk” of “misschien”. Deze allen werden genezen omdat hetgeen we hier zien de uitwerking is van een priesterdom.

“1 Petrus 2:9: Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden Desgenen, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht;

Wat u niet ziet in de bediening van Petrus, in het boek Handelingen of in zijn brieven, is de gemeente, het lichaam van Christus.

“Hand.5:17: En de hogepriester stond op, en allen, die met hem waren (welke was de sekte der Sadduceen), en werden vervuld met nijdigheid;

“Hand.5:18: En sloegen hun handen aan de apostelen, en zetten hen in de gemene gevangenis.

“Hand.5:19: Maar de engel des Heeren opende des nachts de deuren der gevangenis en leidde hen uit, en zeide:

“Hand.5:20: Gaat heen, en staat, en spreekt in den tempel tot het volk al de woorden dezes levens.

Merk op: “de tempel en het volk”. Het is de Joodse tempel te Jeruzalem en het volk is het volk Israël.

“Hand.5:21: Als zij nu dit gehoord hadden, gingen zij tegen den morgenstond in den tempel, en leerden. Maar de hogepriester, en die met hem waren, gekomen zijnde, riepen den raad te zamen, en al de oudsten der kinderen Israels, en zonden naar den kerker, om hen te halen.

Naar de TEMPEL wordt, in de eerste zeven hoofdstukken van het boek Handelingen, 12 keer verwezen.

“Hand.5:22: Doch als de dienaars daar kwamen, vonden zij hen in de gevangenis niet, maar keerden wederom, en boodschapten dit.

“Hand.5:23: Zeggende: Wij vonden wel den kerker met alle verzekerdheid toegesloten, en de wachters buiten staande voor de deuren; maar als wij die geopend hadden, vonden wij niemand daarbinnen.

“Hand.5:24: Toen nu de hoge priester en de hoofdman des tempels, en de overpriesters deze woorden hoorden, werden zij twijfelmoedig over hen, wat toch dit worden zou.

“Hand.5:25: En er kwam een, en boodschapte hun, zeggende: Ziet, de mannen, die gij in de gevangenis gezet hebt, staan in den tempel, en leren het volk.

“Hand.5:26: Toen ging de hoofdman heen, met de dienaren, en bracht hen, doch niet met geweld (want zij vreesden het volk, opdat zij niet gestenigd wierden).

“Hand.5:27: En als zij hen gebracht hadden, stelden zij hen voor den raad; en de hogepriester vraagde hun, en zeide:

“Hand.5:28: Hebben wij u niet ernstiglijk aangezegd, dat gij in dezen Naam niet zoudt leren? En ziet, gij hebt met deze uw leer Jeruzalem vervuld, en gij wilt het bloed van dezen Mens over ons brengen.

Realiseert u zich dat dit de ENIGE keer is, in Handelingen één tot en met twaalf, dat verwezen wordt naar het gestorte bloed van Jezus Christus? En hier is het een verwijzing naar hetgeen de hogepriester zei, niet wat Petrus zei. Het was Paulus die zei:

“Ef.1:7: In Welken wij hebben de verlossing door Zijn bloed, namelijk de vergeving der misdaden, naar den rijkdom Zijner genade,

“Kol.1:14: In Denwelken wij de verlossing hebben door Zijn bloed, namelijk de vergeving der zonden;

Dus het bloed van Christus in de prediking van Petrus in het boek Handelingen was de “bloedschuld” op het volk Israël.

“Hand.5:29: Maar Petrus en de apostelen antwoordden, en zeiden: Men moet Gode meer gehoorzaam zijn, dan den mensen.

Let op de aanklacht wegens moord:

“Hand.5:30: De God onzer vaderen heeft Jezus opgewekt, Welken gij omgebracht hebt, hangende Hem aan het hout.

“Hand.5:31: Deze heeft God door Zijn rechter hand verhoogd tot een Vorst en Zaligmaker, om Israel te geven bekering en vergeving der zonden.

Bekering voor Israël was door de doop der bekering tot vergeving der zonden. Vergeving der zonden, Israëls zonden zullen worden uitgewist bij de tweede komst van Christus.

“Hand.5:32: En wij zijn Zijn getuigen van deze woorden; en ook de Heilige Geest, Welken God gegeven heeft dengenen, die Hem gehoorzaam zijn.

“Hand.5:33: Als zij nu dit hoorden, barstte hun het hart, en zij hielden raad, om hen te doden.

Dat was hun gebruikelijke oplossing. Zich ontdoen van het probleem.

“Hand.5:34: Maar een zeker Farizeer stond op in den raad, met name Gamaliel, een leraar der wet, in waarde gehouden bij al het volk, en gebod, dat men de apostelen een weinig zou doen buiten staan.

“Hand.5:35: En hij zeide tot hen: Gij Israelietische mannen, ziet voor u, wat gij doen zult aangaande deze mensen.

“Hand.5:36: Want voor deze dagen stond Theudas op, zeggende, dat hij wat was, dien een getal van omtrent vierhonderd mannen aanhing; welke is omgebracht, en allen, die hem gehoor gaven, zijn verstrooid en tot niet geworden.

“Hand.5:37: Na hem stond op Judas, de Galileer in de dagen der beschrijving, en maakte veel volks afvallig achter zich; en deze is ook vergaan, en allen, die hem gehoor gaven, zijn verstrooid geworden.

“Hand.5:38: En nu zeg ik ulieden: Houdt af van deze mensen, en laat hen gaan; want indien deze raad, of dit werk uit mensen is, zo zal het gebroken worden.

“Hand.5:39: Maar indien het uit God is, zo kunt gij dat niet breken; opdat gij niet misschien bevonden wordt ook tegen God te strijden.

Ook zij vochten tegen God. Later, in hoofdstuk zeven, blijkt dat ze de Heilige Geest lasterden, en gevolg daarvan was dat Israël is gevallen. Maar op het punt waar we nu zijn is de boodschap nog steeds het evangelie van het koninkrijk en de redding van Israël.

“Hand.5:40: En zij gaven hem gehoor; en als zij de apostelen tot zich geroepen hadden, geselden zij dezelve, en geboden hun, dat zij niet zouden spreken in den Naam van Jezus; en lieten hen gaan.

“Hand.5:41: Zij dan gingen heen van het aangezicht des raads, verblijd zijnde, dat zij waren waardig geacht geweest, om Zijns Naams wil smaadheid te lijden.

“Hand.5:42: En zij hielden niet op, allen dag, in den tempel en bij de huizen, te leren, en Jezus Christus te verkondigen.

HANDELINGEN - 6

Als we aan Handelingen zes beginnen is er nogal wat tijd verstreken sinds “in dezelve dagen” van Handelingen 1 vers 15 en de Pinksterdag in Handelingen twee. Gedurende die tijd heeft Petrus gefungeerd als woordvoerder van de twaalf apostelen. Hij heeft een aanklacht wegens moord gepredikt tegen Israël. Hij heeft hen beschuldigd van de moord op hun Messias. Maar er is amnestie in zijn boodschap als ze bepaalde dingen doen. Dat was hun vraag in Handelingen twee: “Wat zullen wij doen mannen broeders?”. Het antwoord van Petrus was: “Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus”.

Dit is dezelfde doop als Johannes de Doper had gepredikt. De doop der bekering tot vergeving der zonden. Petrus had hun gezegd: “bekeert u, opdat uw zonden mogen uitgewist worden”. En hij zegt er duidelijk bij wanneer dat uitwissen zou gebeuren: Bij de tweede komst van Christus.

De hele context van het gehele boek Handelingen tot op dit punt zijn de laatste dagen van Israël en niet de eerste dagen van de gemeente, het lichaam van Christus. Maar er is nu voldoende tijd voorbij gegaan en we naderen het einde van de periode die genoemd wordt: “het aangename jaar des Heeren”. Deze uitdrukking komt van twee passages. Eén uit Lukas vier, waar Jezus, in de synagoge der Joden te Nazareth, citeerde uit de profetie van Jesaja.

“Lukas 4:18: De Geest des Heeren is op Mij, daarom heeft Hij Mij gezalfd; Hij heeft Mij gezonden, om den armen het Evangelie te verkondigen, om te genezen, die gebroken zijn van hart;

“Hand.4:19: Om den gevangenen te prediken loslating, en den blinden het gezicht, om de verslagenen heen te zenden in vrijheid; om te prediken het aangename jaar des Heeren.

En de tweede passage komt van de gelijkenis van de vijgeboom in Lukas 13:6-9.

“Lukas 13:6: En Hij zeide deze gelijkenis: Een zeker man had een vijgeboom, geplant in zijn wijngaard; en hij kwam en zocht vrucht daarop, en vond ze niet.

“Lukas 13:7: En hij zeide tot den wijngaardenier: Zie, ik kome nu drie jaren, zoekende vrucht op dezen vijgeboom, en vind ze niet; houw hem uit; waartoe beslaat hij ook onnuttelijk de aarde?”

“Lukas 13:8: En hij, antwoordende, zeide tot hem: Heer, laat hem ook nog dit jaar, totdat ik om hem gegraven en mest gelegd zal hebben;

“Lukas 13:9; En indien hij vrucht zal voortbrengen, laat hem staan; maar indien niet, zo zult gij hem namaals uithouwen.

In de schrift vertegenwoordigt de vijgeboom altijd Israël. Degene die kwam om vrucht te zoeken was de Heer zelf. Johannes 1:11 zegt dat hij: *“Hij is gekomen tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen”*. De drie jaren zijn een verwijzing naar zijn bediening in Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes onder de: *“verloren schapen van het huis Israëls”*. In Romeinen 15:8 zegt Paulus dat Jezus Christus was: *“een dienaar geworden is der besnijdenis, vanwege de waarheid Gods, opdat Hij bevestigen zou de beloftenissen der vadersen”*. De vaders zijn de vaders van het volk Israël, Abraham, Izak en Jakob. Petrus verwijst in zijn prediking, in Handelingen drie, twee keer naar Abraham. In het volgende hoofdstuk, Handelingen hoofdstuk zeven, zal Stefanus vijf keer naar Abraham verwijzen.

In Hand.6:9 zien we een zekere synagoge van de Libertijnen, en der Cyreneërs en der Alexandrijnen, en dergenen, die van Cilicie en Azie waren, twistten met Stefanus. Ze zijn geen gelovigen. Het blijkt dat nu een jaar is verstreken en dit is de jaarlijkse bijeenkomst van de Joden voor de feestdag.

We hebben gezien dat er 3000 en 5000 aan de gemeente te Jeruzalem zijn toegevoegd. We zagen eveneens dat de Heer dagelijks aan die gemeente toevoegde. We zagen menigten van mensen, uit de steden rond Jeruzalem, die genezen werden. Maar iedere keer kwam er weer tegenwerking van de leiders van het volk. Ze sommeerden de apostelen om niet te prediken of te leren in de naam van Jezus. Ze zijn alreeds in de gevangenis geweest en geslagen.

Maar in Handelingen zes is het aantal discipelen vermenigvuldigd.

“Hand.6:1: En in dezelfde dagen, als de discipelen vermenigvuldigden, ontstond een murmuring der Grieksen tegen de Hebreen, omdat hun weduwen in de dagelijkse bediening verzuimd werden.

“Hand.6:2: En de twaalf riepen de menigte der discipelen tot zich, en zeiden: Het is niet behoorlijk, dat wij het Woord Gods nalaten, en de tafelen dienen.

De twaalf bestaan uit elf van de oorspronkelijke apostelen van Mattheüs tien, minus Judas. Matthias is er later aan toegevoegd. Paulus is daar niet bij en heeft nimmer deel gehad aan hun bediening en boodschap. De boodschap van Paulus was door rechtstreekse openbaring van Jezus Christus en gaat niet over de wederoprichting van het koninkrijk aan Israël.

Maar er was murmuring tussen de Hebreëen en de Grieksen. Er zijn er die geloven dat de Grieksen dezelfde zijn als de Grieken in de Statenvertaling. Ze denken dus dat het Heidenen zijn.

“Hand.6:3: Ziet dan om, broeders, naar zeven mannen uit u, die goede getuigenis hebben, vol des Heiligen Geestes en der wijsheid, welke wij mogen stellen over deze nodige zaak.

“Hand.6:4: Maar wij zullen volharden in het gebed, en in de bediening des Woords.

Er worden dus zeven mannen gekozen:

“Hand.6:5: En dit woord behaagde aan al de menigte; en zij verkoren Stefanus, een man vol des geloofs en des Heiligen Geestes, en Filippus, en Prochorus, en Nicanor, en Timon, en Parmenas, en Nicolaus, een Jodengenoot van Antiochie;

Alle namen zijn van Griekse origine, dat wil zeggen dat ze eerder van Griekse dan van Hebreeuwse origine zijn. Maar slechts één van hen is een Jodengenoot. Met andere woorden, een Griek die zich heeft bekeerd tot de Joodse religie, is besneden, en noemt zichzelf een Jood en wordt als zodanig erkend.

Het blijkt dus dat de meerderheid allen Grieksen kozen om de tafels te bedienen, maar slechts één van hen is werkelijk een Griek. Dat is Nicolaus, de Jodengenoot uit Antiochië.

“Hand.6:6: Welken zij voor de apostelen stelden; en dezen, als zij gebeden hadden, legden hun de handen op.

“Hand.6:7: En het woord Gods wies, en het getal der discipelen vermenigvuldigde te Jeruzalem zeer; en een grote schare der priesteren werd den gelove gehoorzaam.

Deze priesters zijn priesters die dienst deden in de tempel. Er waren 24 afdelingen van hen. De vader van Johannes de Doper was van de afdeling van Abia. Hieruit kunt u zien dat op dit moment de wet van Mozes en de aanbidding in de tempel nog steeds deel uitmaakt van de Joodse eredienst. Zelfs in Handelingen 21 zei Jacobus tot Paulus: *“Gij ziet, broeder, hoeveel duizenden van Joden er zijn, die geloven; en zij zijn allen ijveraars van de wet.(Hand.21:20).*

“Hand.6:8: En Stefanus, vol van geloof en kracht, deed wonderen en grote tekenen onder het volk.

De nadruk ligt nu op Stefanus en dat gaat door tot aan het einde van hoofdstuk zeven. Merk op dat hij vol van geloof en kracht is. Die kracht is de kracht van de Heilige Geest omdat hij in vers 5 “vol des geloofs en des Heiligen Geestes” is.

“Hand.6:9: En er stonden op sommigen, die waren van de synagoge, genaamd der Libertijnen, en der Cyreneers, en der Alexandrijnen, en dergenen, die van Cilicie en Azie waren, en twistten met Stefanus.

“Hand.6:10: En zij konden niet wederstaan de wijsheid en den Geest, door Welken hij sprak.

Ze waren niet in staat om hem te weerstaan vanwege het volgende:

“Markus 13:11: Doch wanneer zij u leiden zullen, om u over te leveren, zo zijt te voren niet bezorgd, wat gij spreken zult, en bedenkt het niet; maar zo wat u in die ure gegeven zal worden, spreekt dat; want gij zijt het niet, die spreekt, maar de Heilige Geest.

“Lukas 21:15: Want Ik zal u mond en wijsheid geven, welke niet zullen kunnen tegenspreken, noch wederstaan allen, die zich tegen u zetten.

Zoals het al altijd is gegaan, als u de boodschap niet bevalt, val dan de boodschapper aan.

“Hand.6:11: Toen maakten zij mannen uit, die zeiden: Wij hebben hem horen spreken lasterlijke woorden tegen Mozes en God.

“Hand.6:12: En zij beroerden het volk, en de ouderlingen en de Schriftgeleerden; en hem aanvallende grepen zij hem, en leidden hem voor den raad;

De ongelovigen gingen rechtstreeks naar de hoogste instantie. De raad is het Sanhedrin, het Joodse hooggerechtshof. We hebben alreeds enige mensen gezien die daar deel van uitmaakten.

“Hand.4:6: En Annas, de hogepriester, en Kajafas, en Johannes, en Alexander, en zovele er van het hogepriesterlijk geslacht waren.

En Petrus gebruikte deze gelegenheid om de moordaanslag tegen deze leiders te prediken. In het volgende hoofdstuk zullen we zien dat Stefanus hetzelfde doet.

“Hand.6:13: En stelden valse getuigen, die zeiden: Deze mens houdt niet op lasterlijke woorden te spreken tegen deze heilige plaats en de wet.

“Hand.6:14: Want wij hebben hem horen zeggen, dat deze Jezus, de Nazarener, deze plaats zal verbreken, en dat Hij de zeden veranderen zal, die ons Mozes overgeleverd heeft.

Ze beschuldigden Stefanus dat hij zulke dingen had gezegd. Er was eenzelfde beschuldiging tegen Jezus:

“Matth.26:59: En de overpriesters, en de ouderlingen, en de gehele grote raad zochten valse getuigenis tegen Jezus, opdat zij Hem doden mochten; en vonden niet.

“Matth.26:60: En hoewel er vele valse getuigen gekomen waren, zo vonden zij toch niet.

“Matth.26:61: Maar ten laatste kwamen twee valse getuigen, en zeiden: Deze heeft gezegd: Ik kan den tempel Gods afbreken, en in drie dagen denzelven opbouwen.

Maar hun getuigenis was vals. Hier is hetgeen de Heer werkelijk had gezegd:

“Joh.2:18: De Joden antwoordden dan, en zeiden tot Hem: Wat teken toont Gij ons, dat Gij deze dingen doet?

“Joh.2:19: Jezus antwoordde en zeide tot hen: Breekt dezen tempel, en in drie dagen zal Ik denzelven oprichten.

“Joh.2:20: De Joden zeiden dan: Zes en veertig jaren is over dezen tempel gebouwd, en Gij, zult Gij dien in drie dagen oprichten?

“Joh.2:21: Maar Hij zeide dit van den tempel Zijns lichaams.

“Joh.2:22: Daarom, als Hij opgestaan was van de doden, werden Zijn discipelen gedachtig, dat Hij dit tot hen gezegd had, en zij geloofden de Schrift, en het woord, dat Jezus gesproken had.

Wat is er werkelijk gezegd over “al deze dingen”, waarmee de tempel wordt bedoeld in Mattheüs 24:

“Matth.24:2: En Jezus zeide tot hen: Ziet gij niet al deze dingen? Voorwaar zeg Ik: Hier zal niet een steen op den anderen steen gelaten worden, die niet afgebroken zal worden.

En voorzover het de gewoonten aangaat die Mozes heeft gegeven, zie in de brief aan de Hebreeën:

“Hebr.7:11: Indien dan nu de volkomenheid door het Levietische priesterschap ware (want onder hetzelfde heeft het volk de wet ontvangen), wat nood was het nog, dat een ander priester naar de ordening van Melchizedek zou opstaan, en die niet zou gezegd worden te zijn naar de ordening van Aaron?

7:12 Want het priesterschap veranderd zijnde, zo geschiedt er ook noodzakelijk verandering der wet.

Het priesterschap is dus veranderd. Jezus Christus is nu de Hogepriester van Israël. Hij heeft een heel volk dat een koninklijk priesterschap is. Dat volk wordt, in Lukas 12:32, genoemd: “de kleine kudde” en het is het volk tegen wie de Heer heeft gezegd, in Matth.21:43, dat hun het Koninkrijk gegeven zou worden.

“1Petrus 2:5: Zo wordt gij ook zelve, als levende stenen, gebouwd tot een geestelijk huis, tot een heilig priesterschap, om geestelijke offeranden op te offeren, die Gode aangenaam zijn door Jezus Christus.

“1Petrus 2:6: Daarom is ook vervat in de Schrift: Ziet, Ik leg in Sion een uitersten Hoeksteen, Die uitverkoren en dierbaar is; en: Die in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden.

“1Petrus 2:7: U dan, die gelooft, is Hij dierbaar; maar den ongehoorzamen wordt gezegd: De Steen, Dien de bouwlieden verworpen hebben, Deze is geworden tot een hoofd des hoeks, en een steen des aanstoots, en een rots der ergernis;

“1Petrus 2:8: Dengenen namelijk, die zich aan het Woord stoten, ongehoorzaam zijnde, waartoe zij ook gezet zijn.

Het merendeel van Israël stoot zich aan het woord. Ze struikelden voor het eerst toen ze hun Messias verwierpen en zeiden: “Neem weg, neem weg, kruis Hem!..... Wij hebben geen koning, dan den keizer. (Joh.19:15). Maar op het kruis heeft de Heer gebeden: “Vader, vergeef het hun; want zij weten niet, wat zij doen. (Lukas 23:34). Dat gebed is beantwoord met deze periode dat hier, in het boek Handelingen, wordt genoemd: “het aangename jaar des Heeren” (Lukas 4:19).

Stefanus is nu voor de raad, de leiders van het volk Israël, gebracht. In het volgende hoofdstuk gaan we de val van Israël zien en er beginnen grote veranderingen plaats te vinden.

“Hand.6:15: En allen, die in den raad zaten, de ogen op hem houdende, zagen zijn aangezicht als het aangezicht eens engels.

HANDELINGEN 7

Handelingen hoofdstuk zeven is het langste hoofdstuk in het gehele boek Handelingen, het heeft zestig verzen. In dit hoofdstuk vertelt Stefanus de gehele geschiedenis van het volk Israël van de roeping van Abraham tot Mozes tot en met de regering van David en Salomo. Deze geschiedenis neemt vijftig van de zestig verzen in beslag. Het geeft een goed overzicht van de oud testamentische geschiedenis van Israël.

De context is blijkbaar aan het einde van de periode sinds de Pinksterdag in Handelingen twee. Met andere woorden, het einde van “het aangename jaar des Heeren”. Gedurende deze periode hebben we gezien dat keer op keer de aanklacht wegens moord werd gepredikt tegen Israël. Maar er is bekering aangeboden als ze hun gedachten aangaande Jezus Christus wilden veranderen en hem accepteren als hun Messias, en met hem geïdentificeert te worden in de waterdoop, uitzien naar zijn tweede komst en de wederoprichting van het Koninkrijk aan Israël. Maar de meesten nemen het aanbod niet aan en verwerpen het.

De context van hoofdstuk zeven is een vervolg van hoofdstuk zes.

Een groep ongelovigen, bestaande uit mannen van de synagoge der Libertijnen, en anderen, Cyreneërs en Alexandrijnen en dergenen die van Cilicië en Azië waren, dezen waren niet in staat om Stefanus te weerstaan toen hij tot hen had gesproken. De reden was dat Stefanus vol van de Heilige Geest was. De woorden die hij sprak waren niet van hemzelf.

“Hand.6:11: Toen maakten zij mannen uit, die zeiden: Wij hebben hem horen spreken lasterlijke woorden tegen Mozes en God.

“Hand.6:12: En zij beroerden het volk, en de ouderlingen en de Schriftgeleerden; en hem aanvallende grepen zij hem, en leidden hem voor den raad;

De raad is een verwijzing naar de leiders van het volk Israël. Ze gingen te werk om valse aanklachten te maken tegen Stefanus. Het hoofdstuk begint:

“Hand.7:1: En de hogepriester zeide: Zijn dan deze dingen alzo?

“Hand.7:2: En hij zeide: Gij mannen broeders en vaders, hoort toe: de God der heerlijkheid verscheen onzen vader Abraham, nog zijnde in Mesopotamië, eer hij woonde in Charran;

Hij spreekt hen aan met “broeders en vaders”. Ze zijn mannen van Israël en ze worden “broeders” genoemd, niet omdat ze gered zijn maar om hun verwantschap. Het woord “vaders” is een aanspreektitel uit respect vanwege de positie van de leiders van Israël.

Hand.7:1-8 Geeft het verslag van de roeping van Abraham en komt overeen met de tijd van Genesis 12:1 tot en met Genesis 17:27.

“Gen.17:24: En Abraham was oud negen en negentig jaren, als hem het vlees zijner voorhuid besneden werd.

Stefanus zegt dus:

“Hand.7:8: En Hij gaf hem het verbond der besnijdenis; en also gewon hij Izak, en besneed hem op den achtsten dag; en Izak gewon Jakob, en Jakob de twaalf patriarchen.

De besnijdenis wordt dus een onderdeel van Israëls verbond. Besnijdenis is opgenomen in de wet van Mozes. In Galaten 2:7 leren we dat het evangelie VAN de besnijdenis is toebetrouwd aan Petrus, terwijl het evangelie VAN de onbesnedenen is toebetrouwd aan Paulus. Er zijn twee evangelieën en ze verschillen van elkaar. Ze zijn niet hetzelfde. De twaalf patriarchen is een verwijzing naar de 12 zonen van Jacob en daaruit zijn de twaalf stammen van Israël voortgekomen. (Jac.1:1).

Het verslag vervolgt nu met Jozef.

Hand.7:9-14 bestrijkt de periode van Genesis 37:4 tot Genesis 45:9.

“Hand.7:14: En Jozef zond heen, en ontbood zijn vader Jakob, en al zijn geslacht, bestaande in vijf en zeventig zielen.

“Hand.7:15: En Jakob kwam af in Egypte, en stierf, hijzelf en onze vaders.

Dit verslag gaat tot Genesis 49:33. Dan is de aandacht gericht op Mozes vanaf Hand.7 vers 20 tot vers 36. Het bestrijkt drie verschillende perioden in het leven van Mozes. Zijn eerste veertig jaar in Egypte, zijn tweede veertig jaar in Madiam en de laatste veertig jaar toen hij de kinderen Israëls door de woestijn leidde.

“Hand.7:37: Deze is de Mozes, die tot de kinderen Israels gezegd heeft: De Heere, uw God, zal u een Profeet verwekken uit uw broederen, gelijk mij; Dien zult gij horen.

“Hand.7:38: Deze is het, die in de vergadering des volks in de woestijn was met den Engel, Die tot hem sprak op den berg Sinai, en met onze vaders; welke de levende woorden ontving, om ons die te geven.

We zien dus dat daar in de woestijn een vergadering (gemeente) was. Het wordt genoemd: “de vergadering in de woestijn”. Mozes is het hoofd van die vergadering (gemeente). Het kan niet de gemeente zijn waarnaar de Heer verwijst in Mattheüs 16 want hij zei van die gemeente: “IK ZAL BOUWEN”. De gemeente waarnaar wordt verwezen in Mattheüs 16 is dezelfde gemeente die tot op dit punt in het boek Handelingen in beeld is. De gemeente groeide met 3000 mensen in Handelingen twee, en met vijf duizend in Handelingen vier, “en de Heere deed dagelijks tot de Gemeente, die zalig werden”. (Hand.2:47).

Nu komen we dus tot het verslag van Aäron en het gouden kalf. In die dagen maakten ze een kalf en: “verheugden zich in de werken hunner handen”. (Hand.7:41).

“Hand.7:42: En God keerde Zich, en gaf hen over, dat zij het heir des hemels dienden, gelijk geschreven is in het boek der profeten: Hebt gij ook slachtofferen en offeranden Mij opgeofferd, veertig jaren in de woestijn, gij huis Israels?

“Hand.7:43: Ja, gij hebt opgenomen den tabernakel van Moloch, en het gesternte van uw god Remfan, de afbeeldingen, die gij gemaakt hebt, om die te aanbidden; en Ik zal u overvoeren op gene zijde van Babylon.

“Hand.7:44: De tabernakel der getuigenis was onder onze vaders in de woestijn, gelijk geordineerd had Hij, Die tot Mozes zeide, dat hij denzelven maken zou naar de afbeelding, die hij gezien had;

“Hand.7:45; Welken ook onze vaders ontvangen hebbende, met Jozua gebracht hebben in het land, dat de heidenen bezaten, die God verdreven heeft van het aangezicht onzer vaders, tot de dagen van David toe;

Er is geen reden om de naam “Jezus” te veranderen in “Jozua”. Dat komt omdat we in Jozua 5:13-15 iemand zien die genoemd wordt: *“de Vorst van het heir des HEEREN”*. Jozua aanbad hem. Dus de *“de Vorst van het heir des HEEREN”* is niemand anders dan een pre-incarnatie van Christus. Hetzelfde is waar van Hebrëen 4:8. Paulus verwijst naar hem in 1Kor.10:4:

“1Kor.10:4: En allen denzelfden geestelijken drank gedronken hebben; want zij dronken uit de geestelijke steenrots, die volgde; en de steenrots was Christus.

Het is dus duidelijk wie de Rots is. Het is “op DEZE rots” waarop de gemeente van Mattheüs 16 gebouwd werd. Die Rots was Christus en niet Petrus.

Maar in het verslag van Stefanus zijn we nu ten tijde van David:

“Hand.7:46: Dewelke voor God genade gevonden heeft, en begeerd heeft te vinden een woonstede voor den God Jakobs.

“Hand.7:47: En Salomo bouwde Hem een huis.

Dat is een verwijzing naar de tempel van Salomo. (Zie 1Kon.8).

“Hand.7:48: Maar de Allerhoogste woont niet in tempelen met handen gemaakt; gelijk de profeet zegt:

De profeet Stefanus verwijst naar Jesaja. De volgende twee verzen worden geciteerd uit Jesaja 66:1-2.

“Hand.7:49: De hemel is Mij een troon, en de aarde een voetbank Mijner voeten. Hoedanig huis zult gij Mij bouwen, zegt de Heere, of welke is de plaats Mijner ruste?

“Hand.7:50: Heeft niet Mijn hand al deze dingen gemaakt?

Stefanus heeft aldus de geschiedenis van het volk Israël verteld. Hij spreekt tot de leiders van het volk Israël. Merk nu de aanklacht wegens moord op:

“Hand.7:51: Gij hardnekkigen en onbesnedenen van hart en oren, gij wederstaat altijd den Heiligen Geest; gelijk uw vaders, alzo ook gij.

“Hand.7:52: Wien van de profeten hebben uw vaders niet vervolgd? En zij hebben gedood degenen, die te voren verkondigd hebben de komst des Rechtvaardigen, van Welken gijlieden nu verraders en moordenaars geworden zijt.

Hij beschuldigt de leiders van het volk Israël van verraad en moord op hun Messias. Maar let op dat deze boodschap hier niet gelijk is aan die van Petrus. Petrus predikte dezelfde aanklacht wegens moord, maar hij bood amnestie aan als ze zich zouden bekeren. Dat wil zeggen dat ze hun gedachten over deze man, hun Messias, Jezus Christus, moesten veranderen en zich met hem identificeren in de waterdoop, vooruit ziende naar zijn tweede komst wanneer hun zonden zouden worden uitgewist.

Zo'n aanbod wordt hier niet gedaan.

“Hand.7:53: Gij, die de wet ontvangen hebt door bestellingen der engelen, en hebt ze niet gehouden!

“Hand.7:54: Als zij nu dit hoorden, berstten hun harten, en zij knersten de tanden tegen hem.

In Handelingen 2:37 waren er 3000 mensen die “*verslagen in het hart*” waren tengevolge van de prediking van Petrus. Ze realiseerden hun vergissing en werden gedoopt. Maar de reactie van de leiders van Israël was het knersen van hun tanden tegen Stefanus.

“Hand.7:55: Maar hij, vol zijnde des Heiligen Geestes, en de ogen houdende naar den hemel, zag de heerlijkheid Gods, en Jezus, staande ter rechter hand Gods.

Let er op waar Stefanus Jezus zag staan. Hij STOND, hij zat niet. Staat hij om “zijn volk te oordelen?”. Staat hij op teneinde terug te komen? We gaan zien dat, in plaats van dat hij terugkomt, wat de gevolgtrekking is uit de profetische tijdschaal van Israël, hij het universum verlaat. Hij vaart op BOVEN ALLE HEMELEN. Hij gaat naar een plaats “*Denwelken geen mens gezien heeft, noch zien kan*”.

“1Tim.6:16: Die alleen onsterfelijkheid heeft, en een ontoegankelijk licht bewoont; Denwelken geen mens gezien heeft, noch zien kan; Welken zij eer en eeuwige kracht. Amen.

Maar hier ziet Stefanus de Heer “staande”.

“Hand.7:56: En hij zeide: Ziet, ik zie de hemelen geopend, en den Zoon des mensen, staande ter rechter hand Gods.

“Hand.7:57: Maar zij, roepende met grote stemme, stopten hun oren, en vielen eendrachtelijk op hem aan;

Wat hier gebeurt is de onvergeeflijke zonde. Israël is er schuldig aan. Maar....dat was Saulus van Tarsen ook.

Matth.12:31: Daarom zeg Ik u: Alle zonde en lastering zal den mensen vergeven worden; maar de lastering tegen den Geest zal den mensen niet vergeven worden.

“Matth.12:32: En zo wie enig woord gesproken zal hebben tegen den Zoon des mensen, het zal hem vergeven worden; maar zo wie tegen den Heiligen Geest zal gesproken hebben, het zal hem niet vergeven worden, noch in deze eeuw, noch in de toekomstige.”

Stefanus is vol van geloof en kracht. Hij is VERVULD met de Heilige Geest. De woorden die hij spreekt zijn niet van hemzelf. Hij spreekt DOOR de Heilige Geest. Zij weerstaan en strijden tegen zijn woorden. Ze plegen godslastering.

“Hand.7:58: En wierpen hem ter stad uit, en stenigden hem; en de getuigen legden hun klederen af aan de voeten eens jongelings, genaamd Saulus.”

En daar is Saulus, medeplichtig aan de moord op de met de Heilige Geest vervulde Stefanus. Hij is ook een godslasteraar. Dit het geval zijnde: HOE kon hij dan later worden vergeven? Het antwoord hier op is dat aan hem een “bedeling” is gegeven. Paulus werd de eerste en het voorbeeld van behoudenis voor een geheel andere groep mensen in een totaal andere gemeente. (1Tim.1:11-16). Paulus is het eerste lid van de gemeente, het lichaam van Christus. Een “bedeling”, een vrijstelling, werd aan Paulus gegeven en aan de gemeente, het lichaam van Christus. Vandaag de dag, in de bedeling der genade Gods, is er geen “onvergeeflijke zonde”. Het enige wat God vandaag de dag tegen een mens inbrengt is ZIJN ONGELOOF.

“Hand.7:59: En zij stenigden Stefanus, aanroepende en zeggende: Heere Jezus, ontvang mijn geest.”

“Hand.7:60: En vallende op de knieën, riep hij met grote stem: Heere, reken hun deze zonde niet toe! En als hij dat gezegd had, ontsliep hij.”

En zo eindigde het “aangename jaar des Heeren” waarin Israël bekering werd aangeboden en het evangelie van het Koninkrijk nog steeds werd gepredikt. Dezelfde boodschap werd tijdens de bediening van Petrus gepredikt en dat is zo gebleven tot het einde van Handelingen twaalf. Maar hierna is er nimmermeer een nationale bekering aan Israël aangeboden.

In plaats daarvan schrijft Paulus in Romeinen 11 dat: *“door hun val is de zaligheid den heidenen geworden”*. Dat is volledig tegengesteld aan de profetie. In alle oud testamentische profetie zou de redding der Heidenen komen door de WEDEROPRICHTING van Israël, niet door hun val. Maar hun “val” is niet de uiteindelijke verwerping. Zoals gezegd ging de bediening van Petrus verder. Hij schreef eveneens twee boeken, 1 en 2 Petrus. Op dit moment is Israël, hier, gevallen. Hun verwerping komt niet eerder dan ten tijde van Handelingen 28. In Romeinen 11:11-15 zien we Paulus vele termen gebruiken: Gestruikeld, vallen, vermindering, en tenslotte verwerping. Ze hebben allemaal betrekking op het volk Israël. En dit alles vindt plaats en loopt ten einde gedurende de periode van het boek Handelingen.

Maar de gemeente, het lichaam van Christus, was een verborgenheid. Redding van de Heidenen door de val van Israël was een verborgenheid, Het WAAROM van het kruis, het feit dat Christus is gestorven voor de zonden van de mensen, was een verborgenheid. Dit alles werd geopenbaard aan en door de Apostel Paulus.

HANDELINGEN - 8

Stefanus, de martelaar des Heeren, is zojuist ter dood gestenigd. Dat is gedaan door de leiders van het volk Israël. Ze hadden knarsetandend naar hem gezien en hun oren dichtgestopt, ze renden naar hem toe en gooiden hem de stad uit en stenigden hem.

De bijbel wijst er drie keer op dat Stefanus VOL was van de Heilige Geest. (Hand.6:5; 6:8 en 7:55). De leiders van het volk Israël weerstonden niet Stefanus, ze weerstonden de Heilige Geest en bedreven aldus godslastering. Het was, volgens de Heer in Matth.12:31-32, de “onvergeeflijke zonde” van Israël. Saulus van Tarsen was daar ook bij hen. Ook hij was een godslasteraar. Hij zegt dat ook in 1Timotheüs 1 hoofdstuk één. Stefanus is nu dus dood gestenigd.

Zijn laatste woorden waren:

“Hand.7:60: En vallende op de knieën, riep hij met grote stem: Heere, reken hun deze zonde niet toe! En als hij dat gezegd had, ontsliep hij.

Zou het mogelijk zijn dat de Heer het gebed van Stefanus zal beantwoorden en hun deze zonde niet toerekenen? Het antwoord hier op is dat dat ALLEEN kan indien er een verandering van bedeling komt. En dat gaat één hoofdstuk later, in hoofdstuk negen, gebeuren.

“Hand.8:1: En Saulus had mede een welbehagen aan zijn dood. En er werd te dien dage een grote vervolging tegen de Gemeente, die te Jeruzalem was; en zij werden allen verstrooid door de landen van Judea en Samaria, behalve de apostelen.

Merk op dat alle discipelen verstrooid waren door de landen. Maar waar waren de apostelen? Zij waren nog steeds IN Jeruzalem. Zij gingen nergens heen. Het was voor hen niet de tijd om “Gaaf dan henen, onderwijst al de volken” zoals dat in de zogenaamde “grote opdracht” staat van Matth.28 en Lukas 24. Ze waren nog steeds bezig te trachten om Israël tot bekering te brengen. Maar op dit punt is Israël gevallen. We zien niet weer dat nationale bekering wordt aangeboden aan het volk Israël.

Degenen die “verstrooid” waren duiken later in het boek Handelingen weer op:

“Hand.11:19: Degenen nu, die verstrooid waren door de verdrukking, die over Stefanus geschied was, gingen het land door tot Fenicië toe, en Cyprus, en Antiochie, tot niemand het Woord sprekende, dan alleen tot de Joden.

De boeken 1 en 2 Petrus zijn aan hen geadresseerd en het boek Jacobus is geschreven aan: “de twaalf stammen, die in de verstrooiing zijn”.

“Hand.8:2: En enige godvruchtige mannen droegen Stefanus te zamen ten grave en maakten groten rouw over hem.

“” Hand.8:3: En Saulus verwoestte de Gemeente, gaande in de huizen; en trekkende mannen en vrouwen, leverde hen over in de gevangenis.

Het feit dat Paulus de gemeente “verwoestte” geeft aan dat hij op dit punt in zijn leven een type lijkt van de antichrist. In het boek Openbaring zien we de antichrist exact hetzelfde doen. Saulus was, zoals we later zullen zien, “op de weg naar Damascus”, maar hij was zeer zeker niet “op de weg tot bekering” zoals sommigen veronderstellen.

“Hand.8:4: Zij dan nu, die verstrooid waren, gingen het land door, en verkondigden het Woord.

De uitdrukking “gingen het land door” moet niet worden gezien als de vervulling van de “grote opdracht”. Dat kan niet eerder worden vervuld dan in een toekomstige dag wanneer de Heer “alle macht in hemel en op aarde” uitoefent. Het is in verbinding hier mee als hij de apostelen zei: “*Gaat dan henen*”. (zie Matth.28:18-20). Hij heeft gezegd: “*Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde, gaat dan henen*”. Maar we weten dat vandaag de dag Jezus Christus niet “alle macht” uitoefent. Er is een persoon die Paulus noemt: “*de god dezer eeuw*” in 2Kor.4:3-4, en vandaag de dag werkt hij op volle kracht. Het “gaat dan henen” in Matth.28:19 kan niet worden toegepast op de gemeente, het lichaam van Christus. Het “gaat dan henen” heeft volgens de context betrekking op de twaalf apostelen en die met hen waren.

Wat we hier zien is dus niet de grote opdracht, maar grote veranderingen die plaatsvinden.

“Hand.8:5: En Filippus kwam af in de stad van Samaria, en predikte hun Christus.

Filippus was één van degenen die de tafels dienden uit Handelingen zes. Hij wordt door Lukas, in Hand.21:8, “den evangelist” genoemd.

“Hand.8:6: En de scharen hielden zich eendrachtelijk aan hetgeen van Filippus gezegd werd, dewijl zij hoorden en zagen de tekenen, die hij deed.

“Hand.8:7: Want van velen, die onreine geesten hadden, gingen dezelve uit, roepende met grote stem; en vele geraakten en kreupelen werden genezen.

“Hand.8:8: En er werd grote blijdschap in die stad.

“Die stad” kan de stad geweest zijn waarnaar wordt verwezen in Johannes hoofdstuk vier.

“Joh.4:39: En velen der Samaritanen uit die stad geloofden in Hem, om het woord der vrouw, die getuigde: Hij heeft mij gezegd alles, wat ik gedaan heb.

“Hand.4:40: Als dan de Samaritanen tot Hem gekomen waren, baden zij Hem, dat Hij bij hen bleef; en Hij bleef aldaar twee dagen.

“Hand.4:41: En er geloofden er veel meer om Zijns woords wil;

Nu komt Simon de tovenaars in beeld:

“Hand.8:9: En een zeker man, met name Simon, was te voren in de stad plegende toverij, en verrukkende de zinnen des volks van Samaria, zeggende van zichzelf, dat hij wat groots was.

“Hand.8:10: Welken zij allen aanhingen, van den kleine tot den grote, zeggende: Deze is de grote kracht Gods.

“Hand.8:11: En zij hingen hem aan, omdat hij een langen tijd met toverijen hun zinnen verrukt had.

“Hand.8:12: Maar toen zij Filippus geloofden, die het Evangelie van het Koninkrijk Gods, en van den Naam van Jezus Christus verkondigde, werden zij gedoopt, beiden, mannen en vrouwen.

Dat is de waterdoop. Het is de doop der bekering tot vergeving der zonden, hetzelfde als Johannes de Doper predikte. Filippus volhardde in de leer der apostelen en dat is de leer die Petrus predikte.

“Hand.8:13: En Simon geloofde ook zelf, en gedoopt zijnde, bleef gedurig bij Filippus; en ziende de tekenen en grote krachten, die er geschiedden, ontzette hij zich.

Simon de tovenaer wordt dus een gelovige en wordt gedoopt. Maar er is verschil tussen deze man en de man genaamd Ananias in Handelingen vijf. Ananias HAD de Heilige Geest, Simon heeft de Geest niet.

“Hand.8:14: Als nu de apostelen, die te Jeruzalem waren, hoorden, dat Samaria het Woord Gods aangenomen had, zonden zij tot hen Petrus en Johannes;

Merk op WAAR de apostelen zijn. Ze zijn nog steeds in Jeruzalem.

“Hand.8:15: Dewelken, afgekomen zijnde, baden voor hen, dat zij den Heiligen Geest ontvangen mochten.

“Hand.8:16: (Want Hij was nog op niemand van hen gevallen, maar zij waren alleenlijk gedoopt in den Naam van den Heere Jezus.)

Merk op dat de Heilige Geest “op hen valt”. Petrus zei dat Jezus Christus dit “uitstortte” wat we nu zien en horen. Het punt is dat deze doop niet dezelfde is als de doop waarnaar Paulus verwijst in 1Kor.12:13, Gal.3:27 en Ef.4:5.

“Hand.8:17: Toen legden zij de handen op hen, en zij ontvingen den Heiligen Geest.

“Hand.8:18: En als Simon zag, dat, door de oplegging van de handen der apostelen de Heilige Geest gegeven werd, zo bood hij hun geld aan,

Houdt in gedachten dat Simon dit heeft gezien, maar hij was niet gedoopt met de Heilige Geest. Het punt is dat het gevolg anders is dan in het geval van de man in Handelingen vijf.

“Hand.8:19: Zeggende: Geeft ook mij deze macht, opdat, zo wien ik de handen opleg, hij den Heiligen Geest ontvange.

“Hand.8:20: Maar Petrus zeide tot hem: Uw geld zij met u ten verderve, omdat gij gemeend hebt, dat de gave Gods door geld verkregen wordt!

“Hand.8:21: Gij hebt geen deel noch lot in dit woord: want uw hart is niet recht voor God.

“Hand.8:22: Bekeer u dan van deze uw boosheid, en bid God, of misschien u deze overlegging uws harten vergeven wierd.

“Hand.8:23: Want ik zie, dat gij zijt in een gans bittere gal en samenknoping der ongerechtigheid.

In het geval van Ananias, in Handelingen vijf, kon Ananias niet vergeven worden. Hij viel af, hij was een godslasteraar, daarom was er dus in dat geval geen vergeving.

“Hand.8:24: Doch Simon, antwoordende, zeide: Bidt gijlieden voor mij tot den Heere, opdat niets over mij kome van hetgeen gij gezegd hebt.

“Hand.8:25: Zij dan nu, als zij het Woord des Heeren betuigd en gesproken hadden, keerden wederom naar Jeruzalem, en verkondigden het Evangelie in vele vlekken der Samaritanen.

Waar gingen Petrus en Johannes heen? Niet de wereld in, maar TERUG naar Jeruzalem.

“Hand.8:26: En een engel des Heeren sprak tot Filippus, zeggende: Sta op, en ga heen tegen het zuiden, op den weg, die van Jeruzalem afdaalt naar Gaza, welke woest is.

“Hand.8:27: En hij stond op en ging heen; en ziet, een Moorman, een kamerling, en een machtig heer van Candace, de koningin der Moren, die over al haar schat was, welke was gekomen om aan te bidden te Jeruzalem;

Er zijn er die zich afvragen wie deze man is. Maar in het licht van de uitspraak van Petrus in Hand.15:7: *“dat God van over langen tijd onder ons mij verkoren heeft, dat de heidenen door mijn mond het woord des Evangelies zouden horen....”* kunnen we opmaken dat deze man geen Heiden is, maar veeleer een Jood die naar Jeruzalem was gekomen, zoals het vers zegt, om te aanbidden.

“Hand.8:28: En hij keerde wederom, en zat op zijn wagen, en las den profeet Jesaja.

“Hand.8:29: En de Geest zeide tot Filippus: Ga toe, en voeg u bij dezen wagen.

“Hand.8:30: En Filippus liep toe, en hoorde hem den profeet Jesaja lezen, en zeide: Verstaat gij ook, hetgeen gij leest?

“Hand.8:31: En hij zeide: Hoe zou ik toch kunnen, zo mij niet iemand onderricht? En hij bad Filippus, dat hij zou opkomen, en bij hem zitten.

De enige manier om geestelijk inzicht te verkrijgen is door de leiding van de Heilige Geest. Paulus zegt dat: *“de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn; zij geestelijk onderscheiden worden”*. (1Kor.2:14). De enige manier om geestelijk inzicht te verkrijgen is: of door de Heilige Geest te hebben, of iemand te hebben die, geleid door de Heilige geest, deze dingen uitlegt.

“Hand.8:32: En de plaats der Schriftuur, die hij las, was deze: Hij is gelijk een schaap ter slachting geleid; en gelijk een lam stemmeloos is voor dien, die het scheert, alzo doet Hij Zijn mond niet open.

“Hand.8:33: In Zijn vernedering is Zijn oordeel weggenomen; en wie zal Zijn geslacht verhalen? Want Zijn leven wordt van de aarde weggenomen.

“Hand.8:34: En de kamerling antwoordde Filippus en zeide: Ik bid u, van Wien zegt de profeet dit, van zichzelf, of van iemand anders?

“Hand.8:35: En Filippus deed zijn mond open en beginnende van diezelfde Schrift, verkondigde hem Jezus.

De Schrift hier is Jesaja 53, vers zeven en acht. Maar let op wat Filippus doet. Hij predikt hem Jezus. Jesaja 53 heeft 12 verzen, en in die 12 verzen wordt in totaal 48 keer naar iemand verwezen. Er wordt naar die iemand verwezen als “hij”, “een man”, “hem” enzovoort maar hij wordt nimmer bij name genoemd. Jezus heeft in zijn dood deze profetie vervuld. Vandaar dat Filippus hem Jezus predikte. Dit is opnieuw in overeenstemming met de leer van Petrus.

“Hand.3:17: En nu, broeders, ik weet, dat gij het door onwetendheid gedaan hebt, gelijk als ook uw oversten.

“Hand.3:18 Maar God heeft alzo vervuld, hetgeen Hij door den mond van al Zijn profeten te voren verkondigd had, dat de Christus lijden zou.

Petrus predikte de doop der bekering tot vergeving der zonden. Hetzelfde als Johannes de Doper deed. Het idee was om te worden geïdentificeerd met de NAAM. Geïdentificeert te worden met hun Messias. De kamerling begreep dat.

“Hand.8:36: En alzo zij over weg reisden, kwamen zij aan een zeker water; en de kamerling zeide: Ziedaar water; wat verhindert mij gedoopt te worden?

King James Bijbel: Hand.8:36: 8:36 And as they went on their way, they came unto a certain water: and the **eunuch** said, See, here is water; what doth hinder me to be baptized?

In Handelingen drie was er iets dat de kreuple man verhinderde om de tempel in te gaan voordat Petrus hem genas. Maar het feit dat deze man een eunuch (gecastreerd) is lijkt op dit moment geen hindernis te zijn. Ook deze man wordt met water gedoopt maar er is geen verwijzing naar het feit dat hij gedoopt is met de Heilige geest. Dat kan het gevolg zijn dat alleen de apostelen de handen konden opleggen zodat ze dan de Heilige Geest ontvingen zoals dat eerder in het hoofdstuk het geval was.

“Hand.8:37: En Filippus zeide: Indien gij van ganser harte gelooft, zo is het geoorloofd. En hij, antwoordende, zeide: Ik geloof, dat Jezus Christus de Zoon van God is.

Merk op hetgeen de eunuch gelooft. Het was niet de boodschap die aan Paulus is toevertrouwd, “Hoe Christus stierf voor onze zonden, naar de schriften”. Hij geloofde heel eenvoudig dat Jezus de Christus is van Jesaja 53. Hij is de Christus van de profetie, hij is de Zoon van God. Dat is alles. Dat is wat al de discipelen geloofden vanaf Johannes hoofdstuk één en daarna:

“Joh. 1:49: Nathanael antwoordde en zeide tot Hem: Rabbi! Gij zijt de Zoon Gods, Gij zijt de Koning Israels.

Johannes elf:

“Joh.11:27: Zij zeide tot Hem: Ja, Heere; ik heb geloofd, dat Gij zijt de Christus, de Zoon Gods, Die in de wereld komen zou.

Mattheüs 16:

“Matth.16:16: En Simon Petrus, antwoordende, zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods.

Dat was de boodschap, gedoopt worden om geïdentificeert te worden met de NAAM. Te geloven dat Jezus de Christus was, de Zoon van de levende God.

“Hand.8:38: En hij gebood den wagen stil te houden; en zij daalden beiden af in het water, zo Filippus als de kamerling, en hij doopte hem.

“Hand.8:39: En toen zij uit het water waren opgekomen, nam de Geest des Heeren Filippus weg, en de kamerling zag hem niet meer; want hij reisde zijn weg met blijdschap.

Hij was naar Jeruzalem gekomen om te aanbidden en ging terug naar Ethiopië waar hij schatbewaarder was van koningin Candacé. Zegde hij zijn werk op? Allen in het begin van het boek Handelingen hadden al hun goederen bezittingen verkocht. Ze verbleven dagelijks in de tempel en ze hadden alle dingen samen. Ze deden wat de Heer hun gezegd had dat ze moesten doen en ze verwachtten zijn spoedige tweede komst. Echter namen de zaken een andere wending omdat God een verborgenheid had die geopenbaard moest worden. De bijbel maakt er geen melding van wat de Samaritanen en deze man deden.

“Hand.8:40: Maar Filippus werd gevonden, te Azote; en het land doorgaande, verkondigde hij het Evangelie in alle steden, totdat hij te Cesarea kwam.

HANDELINGEN - 9

Handelingen negen gaat verder in de context van de steniging van Stefanus, hetgeen is gebeurd aan het einde van hoofdstuk zeven. Saulus doet nog hetzelfde dingen die hij deed aan het begin van hoofdstuk acht.

“Hand.9:1: En Saulus, blazende nog dreiging en moord tegen de discipelen des Heeren, ging tot de hogepriester,

“Hand.9:2: En begeerde brieven van hem naar Damaskus, aan de synagogen, opdat, zo hij enigen, die van dien weg waren, vond, hij dezelve, beiden mannen en vrouwen, zou gebonden brengen naar Jeruzalem.

Het was dus de bedoeling van Paulus om naar Damascus te gaan. Hij is op de “weg naar Damascus”, maar hij is niet, zoals sommigen zeggen, “op de weg tot bekering”. In de eerste twee verzen kunt u lezen wat hij in gedachten had.

“Hand.9:3: En als hij reisde, is het geschied, dat hij nabij Damaskus kwam, en hem omscheen snellijk een licht van den hemel;

“Hand.9:4: En ter aarde gevallen zijnde, hoorde hij een stem, die tot hem zeide: Saul, Saul! wat vervolgt gij Mij?”

Merk op dat dit plotseling en onverwacht gebeurde. In alle profetie is er niet één hint die er op wijst dat dit zou gebeuren. De zorg van de 12 apostelen in Handelingen één was de wederoprichting van het koninkrijk voor Israël, en toen de Heer, vanaf de Olijfberg, opvoer ten hemel vertelden twee mannen in witte klederen hen:

“Hand.1:11: Welke ook zeiden: Gij Galilese mannen, wat staat gij en ziet op naar den hemel? Deze Jezus, Die van u opgenomen is in den hemel, zal alzo komen, gelijkerwijs gij Hem naar den hemel hebt zien heenvaren.”

Met andere woorden, de geprofeteerde tweede komst van Christus zou evenzo plaats vinden, en ook op dezelfde plaats. Zacharia 14: 4 zegt: *“En Zijn voeten zullen te dien dage staan op den Olijfberg”*. Dat is de plaats waarvan hij opvoer. Maar hier is Saulus vlakbij Damascus, hij is geheel buiten Israël en ver verwijderd van de Olijfberg.

“Hand.9:5: En hij zeide: Wie zijt Gij, Heere? En de Heere zeide: Ik ben Jezus, Dien gij vervolgt. Het is u hard, de verzenen tegen de prikkels te slaan.”

Op dat moment veranderde Saulus van Tarsen zijn gedachten en zijn gedrag. Toen hij voorheen de gedachte verwierp dat Jezus van Nazareth de Messias was had hij de gedachte verworpen dat hij was opgestaan uit de doden, en had hij de bedoeling om een ieder die dat geloofde gevangen te nemen en ter dood te brengen.

“Hand.9:6: En hij, bevende en verbaasd zijnde, zeide: Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal? En de Heere zeide tot hem: Sta op, en ga in de stad, en u zal aldaar gezegd worden, wat gij doen moet.”

“Hand.9:7: En de mannen, die met hem over weg reisden, stonden verbaasd, horende wel de stem, maar niemand ziende.”

Ze hoorden de stem van Saulus terwijl hij sprak tot de Heer, maar ze hoorden de Heer niet als die tegen Paulus sprak. Dat is duidelijk door te vergelijken met Hand.22:9.

“Hand.22:9: En die met mij waren, zagen wel het licht, en werden zeer bevreesd; maar de stem Desgenen, Die tot mij sprak, hoorden zij niet.”

De Heer was in een verblindend licht aan Saulus verschenen, helderder dan de zon overdag. Deze verschijning was niet volgens plan. Het was niet geprofeteerd. Het was totaal onverwacht.

“Hand.9:8: En Saulus stond op van de aarde; en als hij zijn ogen opendeed, zag hij niemand. En zij, hem bij de hand leidende, brachten hem te Damaskus.”

“Hand.9:9: En hij was drie dagen, dat hij niet zag, en at niet, en dronk niet.”

“Hand.9:10: En er was een zeker discipel te Damaskus, met name Ananias; en de Heere zeide tot hem in een gezicht: Ananias! En hij zeide: Zie, hier ben ik, Heere!”

“Hand.9:11: En de Heere zeide tot hem: Sta op, en ga in de straat, genaamd de Rechte, en vraag in het huis van Judas naar een, met name Saulus, van Tarsen; want zie, hij bidt.

“Hand.9:12: En hij heeft in een gezicht gezien, dat een man, met name Ananias, inkwam, en hem de hand oplegde, opdat hij wederom ziende werd.

Ananias is een discipel van de Heer. Paulus zegt later, in Handelingen 22, dat hij naar de wet een godvrezend man was. Hierdoor weten we dus dat hij één van hen was die gelovigen waren naar de leer en boodschap van Petrus eerder in het boek Handelingen.

“Hand.9:13: En Ananias antwoordde: Heere! ik heb uit velen gehoord van dezen man, hoeveel kwaad hij Uw heiligen in Jeruzalem gedaan heeft;

Hand.9:14: En heeft hier macht van de overpriesters, om te binden allen, die Uw Naam aanroepen.

Let op de opdracht van Paulus. Die is niet hetzelfde als de zogenoemde “grote opdracht”.

“Hand.9:15: Maar de Heere zeide tot hem: Ga heen; want deze is Mij een uitverkoren vat, om Mijn Naam te dragen voor de heidenen, en de koningen, en de kinderen Israels.

Merk op dat de Heidenen het eerst worden genoemd. De enige mens in de bijbel die beweert DE apostel der Heidenen te zijn is deze man: Saulus die Paulus de Apostel werd.

“Hand.9:16: Want Ik zal hem tonen, hoeveel hij lijden moet om Mijn Naam.

En Paulus leed inderdaad. Hij verwijst in zijn brieven vele malen naar zijn lijden. In de brief aan de Kolossenzen zegt hij dat zijn “lijden” voor u is die Heidenen zijt. Paulus leed niet voor uw zonden. Allen Christus kon dat doen. Maar teneinde de Heidenen de boodschap van redding konden ontvangen moest iemand lijden. De Heer koos Paulus om dat te doen.

“Hand.9:17: En Ananias ging heen en kwam in het huis; en de handen op hem leggende, zeide hij: Saul, broeder! de Heere heeft mij gezonden, namelijk Jezus, Die u verschenen is op den weg, dien gij kwaamt, opdat gij weder ziende en met den Heiligen Geest vervuld zoudt worden.

“Hand.9:18: En terstond vielen af van zijn ogen gelijk als schellen, en hij werd terstond wederom ziende; en stond op, en werd gedoopt.

Er zijn er die automatisch water in dit vers inlezen. Maar toen hij het licht weer in zijn ogen ontving en vervuld werd met de Heilige Geest komt niet door de waterdoop. Het vers zegt, toen Paulus opstond, hij gedoopt werd. Blijkbaar MET de Heilige Geest.

Eén van de redenen dat de mensen water willen zien in dit vers is vanwege het verslag van Paulus zelf van deze gebeurtenis dat we in Handelingen 22 vinden. Daar citeert Paulus Ananias als hij zegt:

“Hand.22:16: En nu, wat vertoeft gij? Sta op, en laat u dopen, en uw zonden afwassen, aanroepende den Naam des Heeren.

Het is onmogelijk dat deze vrome man, een koninkrijks gelovige, gedacht kan hebben dat water zonden kon afwassen. Het vers legt uit hoe zonden “worden afgewast”. Het is door het aanroepen van de naam des Heeren. Zoals in:

“Rom.10:13: Want een iegelijk, die den Naam des Heeren zal aanroepen, zal zalig worden.

Paulus ontving zijn zicht weer en werd gedoopt.

“Hand.9:19: En als hij spijs genomen had, werd hij versterkt. En Saulus was sommige dagen bij de discipelen, die te Damaskus waren.

“Hand.9:20: En hij predikte terstond Christus in de synagogen, dat Hij de Zoon van God is.

Dus deze man Saulus, een godslasteraar die voorheen niet gered kon worden is nu gered en predikt Christus in de synagogen, dat Hij de Zoon van God is.

Hoe kan het dan dat een godslasteraar nu wel gered kon worden? En als dat één man betrof dan zou dat eveneens betekenen dat degene die voorheen de Heilige Geest lasterden nu ook vergeven konden worden. Is het mogelijk dat er een manier was dat God hun deze zonde niet zou toerekenen?

“Hand.7:60: En vallende op de knieën, riep hij met grote stem: Heere, reken hun deze zonde niet toe! En als hij dat gezegd had, ontsliep hij.

De enig mogelijke weg is door wat Paulus zegt in 1 Korinthiërs.

“1Kor.9:16: Want indien ik het Evangelie verkondige, het is mij geen roem; want de nood is mij opgelegd. En wee mij, indien ik het Evangelie niet verkondig!

“1Kor.9:17: Want indien ik dat gewillig doe, zo heb ik loon, maar indien onwillig, de uitdeling is mij evenwel toebetrouwd.

Het antwoord is: een BEDELING van het evangelie.

Er zijn drie belangrijke definities van het woord “bedeling”:

1)-Uitdeling... zoals in een goddelijke regering.

2)-Het handelen van God met zijn schepselen.

3)-Het verlenen van een licentie of de licentie zelf, om te doen wat is verboden door de wet of canons, of om iets weg te laten dat geboden is; dat wil zeggen uitgeven van een wet of canon of de vrijstelling van de verplichting om te voldoen aan haar in verbinding met een bepaalde persoon.

Wat speciaal “verboden” was in dit geval was het lasteren tegen de Heilige Geest. Paulus, en de gemeente, het lichaam van Christus, is daar van vrijgesteld. Paulus zegt in 1 Timotheüs dat hij de EERSTE is en het VOORBEELD van de redding zoals die er vandaag de dag is. Er is voor ons geen ander voorbeeld dan alleen het voorbeeld van de Apostel Paulus.

Dus, hypothetisch gesproken, zelfs zij, die gelasterd hadden en Stefanus gestenigd hebben, konden in deze bedeling gered worden. Het is echter twijfelachtig dat iemand van hen dat heeft gedaan. Als ze niet wilden geloven dat Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God, hoe konden ze dan overtuigd worden om er op te vertrouwen dat HIJ gestorven is voor hun zonden?

“Hand.9:21: En zij ontzetten zich allen, die het hoorden, en zeiden: Is deze niet degene, die te Jeruzalem verstoorde, wie dezen Naam aanriepen, en die daarom hier gekomen is, opdat hij dezelve gebonden zou brengen tot de overpriesters?”

“Hand.9:22: Doch Saulus werd meer en meer bekrachtigd, en overtuigde de Joden, die te Damaskus woonden, bewijzende, dat deze de Christus is.

“Hand.9:23: En als vele dagen verlopen waren, zo hielden de Joden te zamen raad, om hem te doden.

“Hand.9:24: Maar hun lage werd Saulus bekend; en zij bewaarden de poorten, beide des daags en des nachts, opdat zij hem doden mochten.

“Hand.9:25: Doch de discipelen namen hem des nachts, en lieten hem neder door den muur, hem aflatende in een mand.

Dit moet na de periode zijn geweest waarvan Paulus spreekt in de brief aan de Galaten alwaar hij naar Arabië ging om daarna terug te keren naar Damascus. Hij ging naar Arabië gedurende "vele dagen" volgens vers 23.

“Hand.9:26: Saulus nu, te Jeruzalem gekomen zijnde, poogde zich bij de discipelen te voegen; maar zij vreesden hem allen, niet gelovende, dat hij een discipel was.

“Hand.9:27: Maar Barnabas, hem tot zich nemende, leidde hem tot de apostelen, en verhaalde hun, hoe hij op den weg den Heere gezien had, en dat Hij tot hem gesproken had; en hoe hij te Damaskus vrijmoediglijk gesproken had in den Naam van Jezus.

“Hand.9:28: En hij was met hen ingaande en uitgaande te Jeruzalem;

Het verslag van Paulus zelf betreft het feit hoe hij met Petrus was gedurende 15 dagen terwijl hij geen van de andere 12 apostelen heeft gezien. Echter zag hij Jacobus, de broeder van de Heer.

“Hand.9:29: En vrijmoediglijk sprekende in den Naam van den Heere Jezus, sprak hij ook, en handelde tegen de Griekse Joden; maar deze trachtten hem te doden.

Dit verslag laat duidelijk zien dat Paulus op dit moment nog niet "het visioen in de tempel" heeft gehad waarover hij spreekt in Handelingen 22. In dat visioen heeft de Heer hem verteld: "ga in der haast uit Jeruzalem". De reden: "want zij zullen uw getuigenis van Mij niet aannemen".

Om 15 dagen met Petrus te zijn, en met hem ingaande en uitgaande te Jeruzalem, en het VRIJMOEDIG spreken in de naam van de Heere Jezus zou duidelijk "ongehoorzaam zijn aan het Hemels gezicht" (Hand.26:19), als Paulus dat toen reeds had ontvangen. Het visioen

waarvan hij spreekt in Handelingen 22 gebeurde hoogstwaarschijnlijk ten tijde van Handelingen 18:22. Dus hier proberen de Griekse Joden hem te doden

“Hand.9:30 Doch de broeders, dit verstaande geleidden hem tot Cesarea, en zonden hem af naar Tarsen.

“Hand.9:31: De Gemeenten dan, door geheel Judea, en Galilea, en Samaria, hadden vrede, en werden gesticht; en wandelende in de vreze des Heeren, en de vertroosting des Heiligen Geestes, werden vermenigvuldigd:

Paulus werd dus afgezonden naar Tarsen. Er zijn aanwijzingen dat hij in de regio's van Syrië en Cilicië kwam, zoals hij zegt in de brief aan de Galaten, alvorens hij in zijn geboortestad Tarsen komt.

“Hand.9:32: En het geschiedde, als Petrus alom doortrok, dat hij ook afkwam tot de heiligen, die te Lydda woonden.

“Hand.9:33: En aldaar vond hij een zeker mens, met name Eneas, die acht jaren te bed gelegen had, welke geraakt was.

“Hand.9:34: En Petrus zeide tot hem: Eneas! Jezus Christus maakt u gezond; sta op en spreid uzelf het bed. En hij stond terstond op.

“Hand.9:35: En zij zagen hem allen, die te Lydda en Saron woonden, dewelke zich bekeerden tot den Heere.

Petrus gaat van Lydda naar Joppe, en dat wordt zeer belangrijk vanwege de gebeurtenis die zich voordoet in Handelingen tien waar Petrus naar het huis van een Heiden gaat en predikt tot de enige groep Heidenen tot wie hij in de bijbel ooit heeft gepredikt.

“Hand.9:36: En te Joppe was een zekere discipelin, met name Tabitha, hetwelk overgezet zijnde, is gezegd Dorkas. Deze was vol van goede werken en aalmoezen, die zij deed.

“Hand.9:37: En het geschiedde in die dagen, dat zij krank werd en stierf; en als zij haar gewassen hadden, legden zij haar in de opperzaal.

“Hand.9:38: En alzo Lydda nabij Joppe was, de discipelen, horende, dat Petrus aldaar was, zonden twee mannen tot hem, biddende, dat hij niet zou vertoeven tot hen over te komen.

“Hand.9:39: En Petrus stond op, en ging met hen; welken zij, als hij daar gekomen was, in de opperzaal leidden. En al de weduwen stonden bij hem, wenende, en tonende de rokken en klederen, die Dorkas gemaakt had, als zij bij haar was.

“Hand.9:40: Maar Petrus, hebbende hen allen uitgedreven, knielde neder en bad: en zich kerende tot het lichaam, zeide hij: Tabitha, sta op! En zij deed haar ogen open, en Petrus gezien hebbende, zat zij over einde.

We zien hier uit dat het genezen van de zieken en het opwekken van doden nog steeds deel is van de bediening van Petrus. Het laat ons zien dat hij nog steeds betrokken is bij het prediken van het Joodse koninkrijks evangelie die hij gedurende het gehele boek Handelingen predikte.

“Hand.9:41: En hij gaf haar de hand, en richtte haar op, en de heiligen en de weduwen geroepen hebbende, stelde hij haar levend voor hen.

“Hand.9:42: En dit werd bekend door geheel Joppe, en velen geloofden in den Heere.

“Hand.9:43: En het geschiedde, dat hij vele dagen te Joppe bleef, bij een zekeren Simon, een lederbereider.

Maar de volgende gebeurtenissen die we zien gebeuren in hoofdstuk tien verontrusten Petrus ten zeerste. Ze zijn niet volgens het plan. De dingen gebeuren buiten de opdracht. Hij wordt naar het huis van een Heiden gezonden! Het is het eerste en het enige waar Petrus ooit naartoe is gegaan.

HANDELINGEN- 10

Het debat woedt of we de “12 in” of de “12 buiten” moeten rekenen als leden van de gemeente die begon met Paulus zijn redding, dus de gemeente, het lichaam van Christus. Het lichaam van Christus moet worden onderscheiden van de gemeente waarnaar wordt verwezen in Mattheüs 16 en waar, tot op dit punt, in het boek Handelingen, aan: “wordt toegevoegd”. Die gemeente wordt geïdentificeerd als “*de Gemeente, die te Jeruzalem was*” in Handelingen 8 vers één. Saulus van Tarsen maakte geen deel uit van deze gemeente.

Eén gewisse reden dat de 12 niet bij de gemeente, het lichaam van Christus, hoorden is de LEER. De leer die Petrus predikt in het boek Handelingen is dezelfde leer als waar Petrus over schrijft in 1 en 2 Petrus. DIE leer is tegengesteld aan de leer die we vinden in de boeken die zijn geschreven door Paulus, Romeinen tot en met Filemon.

Hetzelfde is waar van de leer die is geschreven door Jacobus in het boek van Jacobus, en de leer in 1, 2 en 3 Johannes, evenals de leer in het boek Openbaring. De conclusie is dus eenvoudig: Als Petrus, Jacobus en Johannes geïnspireerde schrift hebben geschreven dan kunnen ze onmogelijk tot de gemeente behoren die is begonnen met Paulus, de gemeente die het lichaam van Christus is. U moet eveneens de conclusie trekken dat ALS deze apostelen in het lichaam van Christus waren, dat dan hun geschriften niet geïnspireerd zouden zijn.

Maar nu zijn we gekomen tot Handelingen tien en vinden de enigste Heidenen tot wie Petrus ooit, in de bijbel, heeft gepredikt. Jacobus deed dat nooit en ook Johannes niet. Dit is het enige geval, de andere apostelen van Israël hebben nimmer gepredikt tot een Heiden.

Petrus wijst er op in Handelingen 15:

“Hand.15:7: En als daarover grote twisting geschiedde, stond Petrus op en zeide tot hen: Mannen broeders, gij weet, dat God van over langen tijd onder ons mij verkoren heeft, dat de heidenen door mijn mond het woord des Evangelies zouden horen, en geloven.

Hij verwijst daar naar dit hoofdstuk (10) en deze groep Heidenen. Maar, welk WOORD hoorden deze Heidenen in hoofdstuk tien? We zullen dat zien als we door de verzen heen gaan:

“Hand.10:1: En er was een zeker man te Cesarea, met name Cornelius, een hoofdman over honderd, uit de bende, genaamd de Italiaanse;

“Hand.10:2: Godzalig en vrezende God, met geheel zijn huis, en doende vele aalmoezen aan het volk, en God geduriglijk biddende.

Alleen al dit vers brengt deze man in een situatie die dezelfde is als de vrouw van Mattheüs 15 en de hoofdman van Lukas zeven. (Alleen met deze twee Heidenen had de Heer iets te doen gedurende de tijd van Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes). Merk op dat Cornelius een toegewijde man is, hij vreest God EN hij gaf vele aalmoezen aan het volk. Dit is in overeenstemming met wat God tegen Abraham heeft gezegd in Genesis:

“Gen.12:3: En Ik zal zegenen, die u zegenen, en vervloeken, die u vloekt; en in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden.

Het is duidelijk dat deze man het zaad van Abraham zegende want hij gaf vele aalmoezen aan het volk. De hoofdman van Lukas zeven was “waardig” omdat hij een synagoge had gebouwd voor de Joden. De Heidense vrouw in Mattheüs 15 herkende zichzelf als een “hond onder de tafel die de kruimels van het brood der kinderen eet”. Merk op wat de Heer over haar heeft gezegd:

“Mark.7:28: Maar zij antwoordde en zeide tot Hem: Ja, Heere, doch ook de hondkens eten onder de tafel van de kruimkens der kinderen.

De Heer had haar verteld: *“het is niet betamelijk dat men het brood der kinderen neme, en den hondkens voor werpe”*. De “kinderen” zijn de kinderen Israëls, het brood is de boodschap van het Koninkrijk, en de hondkens is een verwijzing naar deze vrouw. Dus zei de Heer tegen de vrouw:

“Mark.7:29: En Hij zeide tot haar: Om dezes woords wil ga heen, de duivel is uit uw dochter uitgevaren.

Heeft u dat opgemerkt? “OM DEZES WOORDS”. Heidenen, in het Koninkrijk, konden worden gezegend door de opgang van Israël en niet door hun val, zoals dat vandaag de dag het geval is. Paulus brengt dat naar voren in Rom.11:11-15.

Maar op dit punt in het boek Handelingen is Israël GEVALLEN. De gebeurtenissen gaan niet meer volgens het profetische programma. Er vinden grote veranderingen plaats. Petrus is er verontrust over. Hij wil niet naar het huis van deze Heiden gaan. De reden? Het is niet de TIJD om te prediken tot “alle volken”. Israël is nog niet gered. Het koninkrijk is nog niet opgericht. Israël heeft nog niet de positie ingenomen van een “heilig volk en een koninklijk priesterdom”.

“Hand.10:3: Deze zag in een gezicht klaarlijk, omtrent de negende ure des daags, een engel Gods tot hem inkomen, en tot hem zeggende: Cornelius!

“Klaarlijk” betekent duidelijk en openlijk. Het negende uur is “het uur van gebed” voor de Joden, zoals in Handelingen 3:1. Deze man is vroom en bidt altijd tot God.

“Hand.10:4: En hij, de ogen op hem houdende, en zeer bevreesd geworden zijnde, zeide: Wat is het Heere? En hij zeide tot hem: Uw gebeden en uw aalmoezen zijn tot gedachtenis opgekomen voor God.

“De “gedachtenis” opgemerkt? Hij staat op het punt de zegening van Abraham, van Genesis 12:3, te ontvangen.

“Hand.10:5; En nu, zend mannen naar Joppe, en ontbied Simon, die toegenaamd wordt Petrus.

“Hand.10:6: Deze ligt te huis bij een Simon, lederbereider, die zijn huis heeft bij de zee; deze zal u zeggen, wat gij doen moet.

Joppe ligt op enige afstand van Caesarea, blijkbaar ongeveer een dagreis. Petrus kwam in Joppe nadat hij een man had genezen in Lydda, daarna ging hij naar Joppe en wekte een vrouw op uit de dood.

“Hand.10:7: En als de engel, die tot Cornelius sprak, weggegaan was, riep hij twee van zijn huisknechten, en een godzaligen krijgsknecht van degenen, die gedurig bij hem waren;

“Hand.10:8: En als hij hun alles verhaald had, zond hij hen naar Joppe.

Cornelius zond drie mannen naar Joppe om Petrus te halen, maar wanneer Petrus met tegenzin komt brengt hij zes besneden Joden met zich mee. (Hand.11:12).

“Hand.10:9: En des anderen daags, terwijl deze reisden, en nabij de stad kwamen, klom Petrus op het dak, om te bidden, omtrent de zesde ure.

“Hand.10:10: En hij werd hongerig, en begeerde te eten. En terwijl zij het bereidden, viel over hem een vertrekking van zinnen.

“Hand.10:11: En hij zag den hemel geopend, en een zeker vat tot hem nederdalen, gelijk een groot linnen laken, aan de vier hoeken gebonden, en nedergelaten op de aarde;

“Hand.10:12: In hetwelk waren al de viervoetige dieren der aarde, en de wilde, en de kruipende dieren, en de vogelen des hemels.

“Hand.10:13: En er geschiedde een stem tot hem: Sta op, Petrus! slacht en eet.

Petrus is een Jood en hij is onder de wet. Hij weet wat zijn dieet is. Het wordt gevonden in Leviticus, en de dingen die hij hier ziet in dit visioen zijn, volgens de wet, ONREINE dingen.

“Hand.10:14: Maar Petrus zeide: Geenszins, Heere! want ik heb nooit gegeten iets, dat gemeen of onrein was.

“Hand.10:15: En een stem geschiedde wederom ten tweeden male tot hem: Hetgeen God gereinigt heeft, zult gij niet gemeen maken.

“Hand.10:16: En dit geschiedde tot drie maal; en het vat werd wederom opgenomen in den hemel.

De bedoeling van het visioen gaat niet noodzakelijkerwijs over een verandering van de spijswetten, hoewel er een tijd kwam dat Petrus, in Galaten hoofdstuk twee, naar Antiochië kwam, ging eten met de Heidenen totdat er een delegatie uit Jeruzalem kwam opdagen. Maar de bedoeling van dit visioen zien we in hetgeen er vervolgens gebeurt.

“Hand.10:17: En alzo Petrus in zichzelf twijfelde, wat toch het gezicht mocht zijn, dat hij gezien had, ziet, de mannen, die van Cornelius afgezonden waren, gevraagd hebbende naar het huis van Simon, stonden aan de poort.

“Hand.10:18: En iemand geroepen hebbende, vraagden zij, of Simon, togenaamd Petrus, daar te huis lag.

“Hand.10:19: En als Petrus over dat gezicht dacht, zeide de Geest tot hem: Zie, drie mannen zoeken u;

“Hand.10:20: Daarom sta op, en ga af, en reis met hen, niet twijfelende; want ik heb hen gezonden.

Het visioen van Petrus had dus te maken met het feit dat de Geest deze mannen had gezonden om Petrus te vinden en hem naar het huis van Cornelius te brengen.

“Hand.10:21: En Petrus ging af tot de mannen die van Cornelius tot hem gezonden waren, en zeide: Ziet, ik ben het, dien gij zoekt; wat is de oorzaak, waarom gij hier zijt?

“Hand.10:22: En zij zeiden: Cornelius, een hoofdman over honderd, een rechtvaardig man, en vrezende God, en die goede getuigenis heeft van het ganse volk der Joden, is door Goddelijke openbaring vermaand van een heiligen engel, dat hij u zou ontbieden te zijnen huize, en dat hij van u woorden der zaligheid zou horen.

“Hand.10:23: Als hij hen dan ingeroepen had, ontving hij ze in huis. Doch des anderen daags ging Petrus met hen heen, en sommigen der broederen, die van Joppe waren, gingen met hem.

Dat zijn dus de zes besneden Joden waarnaar reeds eerder is verwezen. Er zijn dus al twee dagen voorbij gegaan sinds Cornelius de engel heeft gezien.

“Hand.10:24: En des anderen daags kwamen zij te Cesarea. En Cornelius verwachtte hen, samengeroepen hebbende die van zijn maagschap en bijzonderste vrienden.

Dit zijn dus de Heidenen waarnaar Petrus later verwijst in Handelingen 15. Het zijn de enige Heidenen tot wie hij ooit, in de bijbel, heeft gepredikt.

“Hand.10:25: En als het geschiedde, dat Petrus inkwam, ging hem Cornelius tegemoet, en vallende aan zijn voeten, aanbad hij.

“Hand.10:26: Maar Petrus richtte hem op, zeggende: Sta op, ik ben ook zelf een mens.

“Hand.10:27: En met hem sprekende, ging hij in, en vond er velen, die samengekomen waren.

“Hand.10:28: En hij zeide tot hen: Gij weet, hoe het een Joodsen man ongeoorloofd is, zich te voegen of te gaan tot een vreemde; doch God heeft mij getoond, dat ik geen mens zou gemeen of onrein heten.

Als Petrus zegt dat ongeoorloofd is, is dat een duidelijke verwijzing naar de wet van Mozes. Iedereen in de gemeente te Jeruzalem is, tot op dit punt, nog steeds onder de wet van Mozes. Iets anders waar dit vers duidelijk op wijst is, dat er tot op dit punt in de bediening van Petrus geen Heidenen waren betrokken. Het was tot Israël, voor Israël en over Israël.

Als hij zegt: “God heeft mij getoond”, wanneer heeft God hem dat dan betoond? Het was niet ten tijde van Handelingen twee, of drie, of vier, of vijf. God liet Petrus dat zien in het visioen op het dak van het huis te Joppe, en wel drie dagen eerder. Maar let op wat Petrus vervolgens zegt:

“Hand.10:29: Daarom ben ik ook zonder tegenspreken gekomen, ontboden zijnde. Zo vraag ik dan, om wat reden gijlieden mij hebt ontboden.

Met welke bedoeling? Waarom heeft u mij laten komen? Klinkt dit alsof Petrus de gehele wereld in zal gaan om het evangelie aan ieder schepsel te prediken? Helemaal niet. Petrus was in de eerste plaats niet geneigd om naar het huis van deze man te gaan. Hij dacht dat het niet geoorloofd was. En als hij daar komt heeft hij niet de intentie om het evangelie tot hen te prediken. Hij zegt: “Zo vraag ik dan, om wat reden gijlieden mij hebt ontboden”.

“Hand.10:30: En Cornelius zeide: Over vier dagen was ik vastende tot deze ure toe, en ter negende ure bad ik in mijn huis.

“Hand.10:31: En ziet, een man stond voor mij, in een blinkend kleet, en zeide: Cornelius! uw gebed is verhoord, en uw aalmoezen zijn voor God gedacht geworden.

“Hand.10:32: Zend dan naar Joppe, en ontbied Simon, die toegenaamd wordt Petrus; deze ligt te huis in het huis van Simon, den lederbereider, aan de zee, welke, hier gekomen zijnde, tot u spreken zal.

“Hand.10:33: Zo heb ik dan van stonde aan tot u gezonden, en gij hebt welgedaan, dat gij hier gekomen zijt. Wij zijn dan allen nu hier tegenwoordig voor God, om te horen al hetgeen u van God bevolen is.

Het wordt Petrus dus eindelijk duidelijk:

“Hand.10:34: En Petrus, den mond opendoende, zeide: Ik verneem in der waarheid, dat God geen aannemer des persoons is;

“Hand.10:35: Maar in allen volke, die Hem vreest en gerechtigheid werkt, is Hem aangenaam.

Heeft u dat opgemerkt? God vrezen en rechtvaardigheid WERKEN? Als u dat vergelijkt met hetgeen Paulus zegt dan bemerkt u dat dit niet de leer is van Paulus:

“Titus 3:5: Heeft Hij ons zalig gemaakt, niet uit de werken der rechtvaardigheid, die wij gedaan hadden, maar naar Zijn barmhartigheid, door het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes;

Het kan niet beide zijn. Blijkbaar is de boodschap van Petrus en de leer van Petrus tegengesteld aan de boodschap en de leer van Paulus.

Petrus begint nu te prediken, maar let op WAT hij predikt.

“Hand.10:36: Dit is het woord, dat Hij gezonden heeft den kinderen Israels, verkondigende vrede door Jezus Christus; deze is een Heere van allen.

Aan wie was dat woord gezonden? Aan de kinderen Israëls. Tot op dit punt is dat woord alleen gepredikt tot de kinderen Israëls, ECHTER:

“Hand.10:37: Gijlieden weet de zaak, die geschied is door geheel Judea, beginnende van Galilea, na den doop, welken Johannes gepredikt heeft;

In Mattheüs 4:23 ging Jezus door geheel Galilea, lerende in hun synagogen en hij predikte “het evangelie van het Koninkrijk”. Deze Heidenen WETEN dit woord dat is begonnen na de doop die door Johannes werd gepredikt. Dit woord was HET EVANGELIE VAN HET KONINKRIJK. Ze hadden het reeds eerder gehoord. Ze WISTEN het.

“Hand.10:38: Belangende Jezus van Nazareth, hoe Hem God gezalfd heeft met den Heiligen Geest en met kracht; Welke het land doorgestaan is, goedgeoede, en genezende allen, die van den duivel overweldigd waren; want God was met Hem.

“Hand.10:39: En wij zijn getuigen van al hetgeen Hij gedaan heeft, beide in het Joodse land en te Jeruzalem; Welken zij gedood hebben, Hem hangende aan het hout.

Petrus is opnieuw standvastig in zijn aanklacht, tegen het volk en de oudsten van het volk Israël, wegens moord.

“Hand.10:40: Dezen heeft God opgewekt ten derden dage, en gegeven, dat Hij openbaar zou worden;

“Hand.10:41: Niet al den volke, maar den getuigen, die van God te voren verkoren waren, ons namelijk, die met Hem gegeten en gedronken hebben, nadat Hij uit de doden opgestaan was.

De Heer was gedurende veertig dagen aan hen verschenen. Door vele onfeilbare bewijzen liet hij zien dat hij was opgestaan uit de doden. En hij vertelde hen, de 12 apostelen, dat ze GETUIGEN zouden zijn.

“Hand.10:42: En heeft ons geboden den volke te prediken, en te betuigen, dat Hij is Degene, Die van God verordend is tot een Rechter van levenden en doden.

Als hij zegt: “den volke te prediken” dan is dat een verwijzing naar het volk Israël. Tot zover is dat het enige volk waartegen is gepredikt. Maat let op wat de boodschap van Petrus hier is:

“Hand.10:43: Dezen geven getuigenis al de profeten, dat een iegelijk, die in Hem gelooft, vergeving der zonden ontvangen zal door Zijn Naam.

Het is dezelfde boodschap tot vergeving der zonden die Petrus voorheen consequent had gepredikt. “Tot vergeving” is geen remedie, maar het ziet vooruit naar herstel. De boodschap van Petrus ziet uit naar een TOEKOMSTIGE dag van verzoening. Dat is de boodschap die God heeft gezonden naar de kinderen Israëls welks deze Heidenen wisten en welke Petrus bevestigde.

“Hand.10:44: Als Petrus nog deze woorden sprak, viel de Heilige Geest op allen, die het Woord hoorden.

Let op! De dingen gebeuren niet meer zoals voorheen. Voorheen zei Petrus: ‘bekeert u en wordt gedoopt’. Dat was de WATERdoop. Ze moesten dat als eerste doen VOORDAT ze de gave van de Heilige Geest ontvingen. Maar Petrus is nog niet geëindigd met zijn preek terwijl de Heilige Geest alreeds op hen allen viel die het woord hoorden.

“Hand.10:45: En de gelovigen, die uit de besnijdenis waren, zovelen als met Petrus gekomen waren, ontzetten zich, dat de gave des Heiligen Geestes ook op de heidenen uitgestort werd.

Ze ONTZETTEN zich. Ze verwachten zeker niet dat dit zou gaan gebeuren.

“Hand.10:46: Want zij hoorden hen spreken met vreemde talen, en God groot maken. Toen antwoordde Petrus:

Zie nu wat Petrus nu gaat zeggen. In het licht van het feit dat deze Heidenen dezelfde gave hebben ontvangen als de Joden op de Pinksterdag is de enige conclusie van Petrus:

“Hand.10:47: Kan ook iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt zouden worden, welke den Heiligen Geest ontvangen hebben, gelijk als ook wij?

Het water weren? De waterdoop was JOODS. Het was voor de Joden, het was voor het volk Israëel. Het doel er van was om de gelovige te IDENTIFICEREN met zijn Messias. De doop van Johannes was om de Messias te OPENBAREN aan Israëel. De doop van gelovigen was om hen te IDENTIFICEREN met de NAAM van hun Messias, Jezus Christus.

“Hand.10:48: En hij beval, dat zij zouden gedoopt worden in den Naam des Heeren. Toen baden zij hem, dat hij enige dagen bij hen wilde blijven.

Deze leer is duidelijk geen leer van de apostel Paulus. Deze mensen zijn niet in de gemeente, het lichaam van Christus. Ze hoorden nimmer het evangelie van Christus dat aan Paulus is geopenbaard. Ze hoorden de boodschap van het Koninkrijk van Petrus. Ze zijn daarom een type van de redding van Heidenen in het Koninkrijk en Jacobus maakt dat duidelijk in Handelingen 15 als hij citeert uit het boek Amos.

Cornelius is vandaag de dag NIET het voorbeeld voor de redding van de Heidenen. Paulus is de EERSTE en het VOORBEELD van de gemeente, het lichaam van Christus.